

မြတ်ငြိမ်း

မြင့်မြတ်ထားစဉ်

**EVERYDAY
GREATNESS**
David K. Hatch

သင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး
ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး
ဖြစ်နေစေကာမူ သင့်ဘဝသည်
အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသည့်ဘဝ၊
တိုးတက်ထွန်းကားသည့်
ဘဝ ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း

mgyoe.com

သင်သည် သင့်ဘဝ ကောင်းကျိုးအတွက်ရော
 လောကကောင်းကျိုးအတွက်ပါ တတ်အားသရွေ့ ဆောင်ရွက်နေ၏။
 ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာ၌ သည်နေ့သည်အချိန်မှာသာ မဟုတ်ဘဲ
 နောင်အနာဂတ်အတွက်ပါ အစွမ်းကုန် အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်လိုစိတ်တွေ
 ပိုမို နိုးကြားတက်ကြွလာအောင်၊ နောက်ပြီး လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ဖြစ်အောင်
 ဤစာအုပ်ထဲမှ စာစုများက သင့်အား တွန်းအားပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

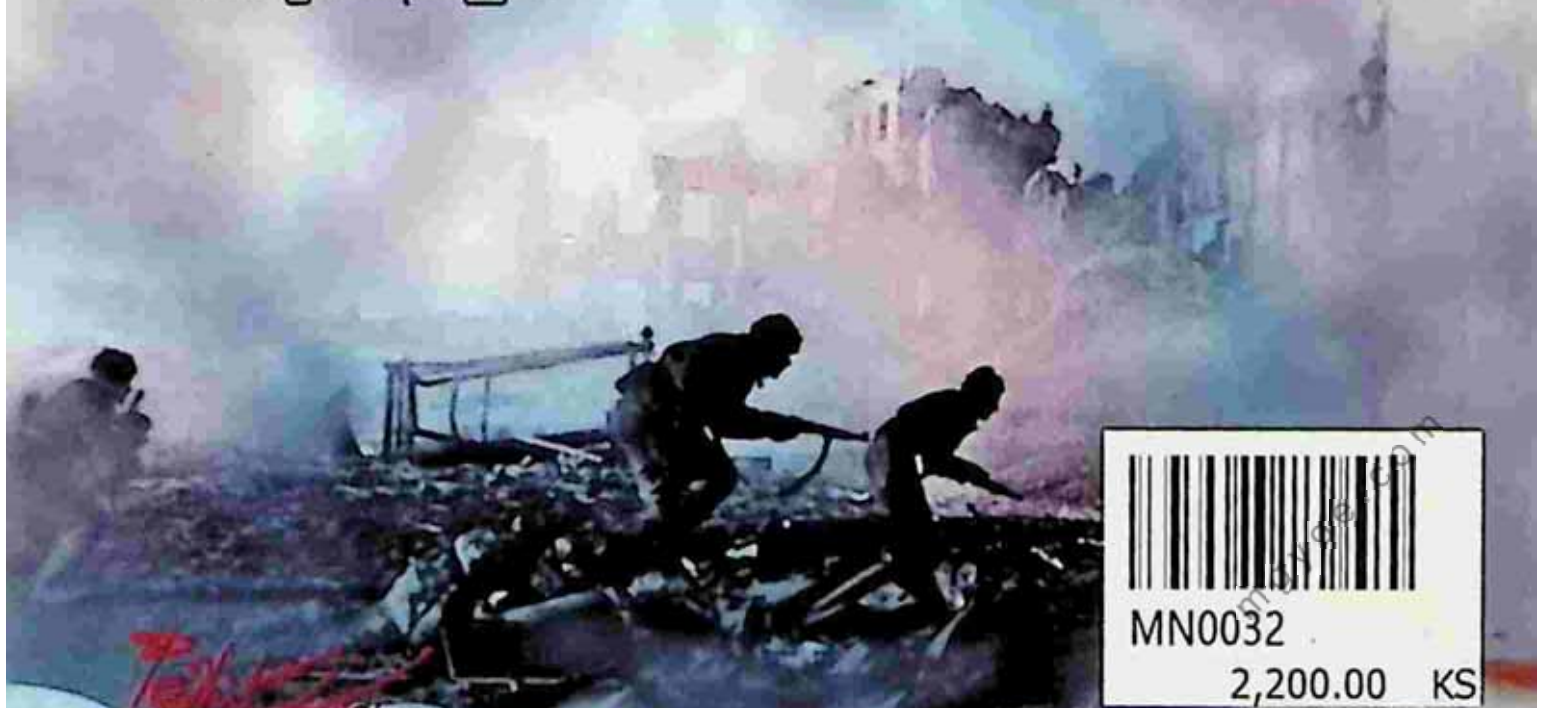
မြတ်ငြိမ်း

မြင့်မြတ် ထာဝရ

**EVERYDAY
 GREATNESS**

David K. Hatch

သင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
 ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး
 ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး
 ဖြစ်နေစေကာမူ သင့်ဘဝသည်
 အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသည့်ဘဝ၊
 တိုးတက်ထွန်းကားသည့်
 ဘဝ ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း

MN0032
 2,200.00 KS

မြင့်မြတ်ထာဝစဉ်၊ မြတ်ငြိမ်း

စာမျက်နှာ ၁၇၃ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ စင်တီမီ x ၁၈.၅ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ အောက်တိုဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အပြာညီနောင်စာပေတိုက်ထုတ် ပထမအကြိမ်မူ

ရောင်းစွဲ ၂၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

မိတ်ဆက်စကား	၁
၁။ လောကအကျိုး သယ်ပိုးခြင်း	၂၉
○ နောက်ဆုံးအပြေးပြိုင်ပွဲ	၃၂
○ အန်တိုနီယာ၏ ဘဝပေးတာဝန်	၅၁
○ ဆာရာယေဗိုမှ တယောသမားကလေး	၆၀
- အပြီးသတ် ဆွေးနွေးချက်	၆၈
■ လောကအကျိုး သယ်ပိုးခြင်းနှင့်	၇၁
ပတ်သက်သည့် ဆင့်ပွား အတွေးအမြင်များ	
■ တစ်၏စွမ်းအား	၇၄
■ တစ်ဦးချင်း၏ ပြိုင်စံကင်းမှု	၇၇
■ တစ်ဦးချင်း၏ ဘဝပေးတာဝန်များ	၈၀
၂။ ထောက်ထားညှာတာတတ်ခြင်း	၈၃
○ ရထားပေါ်မှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်	၈၆
○ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ခြင်း ဥပဒေသ	၉၇
○ အစ်ကိုကြီး အဘအရာ	၁၀၁
- အပြီးသတ် ဆွေးနွေးချက်	၁၁၆

- ထောက်ထားညွှာတာခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆင့်ပွားအတွေးအမြင်များ ၁၁၉
- ကိုယ်ပိုင်အကျိုးစီးပွားများကို စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်း ၁၂၃
- ကြင်နာမှု အပြုအမူကလေးများ ၁၂၅
- မျှော်လင့်ချက် ၁၂၉
- ၃။ အလေးထား ဂရုစိုက်ခြင်း ၁၃၁
  - စာမဖတ်နိုင်သည့် ကလေး ၁၃၃
  - ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဒုတိယမြောက် ဂျွန်ပေါလ် ၂ ၁၄၉
  - အချစ် ဘယ်လိုပြန်လာသလဲ ၁၅၅
  - အပြီးသတ် ဆွေးနွေးချက် ၁၅၉
- အလေးထား ဂရုစိုက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆင့်ပွား အတွေးအမြင်များ ၁၆၂
- သင်ကြားခြင်းနှင့် စိတ်ဓာတ်အားမာန် သွင်းပေးခြင်း ၁၆၅
- ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ၁၆၈
- ကစားပွဲများကို ကျော်လွန်၍ ၁၇၁

မိတ်ဆက်စကား

ဒေါက်တာ စတီဗင် အာရ်၊ ကိုဗေး

ကျွန်တော် ကံကောင်းသည် ထင်ပါသည်။

ညနေခင်း သတင်းများတွင် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ရပ်များ လွမ်းနေ၏။ နောက်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျစရာ သတင်းစကားများက ခေတ်ဖြစ်နေ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင် ကျွန်တော် နေ့စဉ် ထိတွေ့ ဆက်ဆံနေရသူတွေ ရှိ၏။ သူတို့ သူတို့၏ ဘဝများက ကမ္ဘာလောကကြီးပေါ်ရှိ ကျွန်တော်တို့ လူတွေထဲတွင် ကောင်းမြတ်ခြင်း တရားတွေ အလျှံပယ် ရှိနေပါကလားဟု ကျွန်တော့်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်လက်ခံလာစေ၏။ ဤကဲ့သို့သော ကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင် ဤကဲ့သို့သော လူများ ရှိနေသေးကြောင်း သိလာရသည့်အတွက် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည် ထင်ပါသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ နားလျှံအောင် ကြား နေရသည်မှာ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများ၏ အရုပ်အပုပ် သတင်း များ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ချိုးဖောက်မှုများနှင့် ပတ်သက်သည့် အမင်္ဂလာသတင်းများ ဖြစ်နေ၏။ ထိုကဲ့သို့သော နေ့ရက်များ

တွင် ကျွန်တော် တွဲဖက်အလုပ်လုပ်ခွင့်ရသည်မှာ တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင်ကောင်းများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အကြီးအကဲ များ၊ နောက်ပြီး ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လုပ်ငန်းကြီးကြပ်ရေးမှူး ဖြစ်လာသူများ။ သူတို့ သူတို့၏ ဘဝများသည် သမာဓိရှိမှု၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမှုမည်သော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး များ ပြည့်ဝနေ၏။ ဤကဲ့သို့သော နေ့ရက်များတွင် ဤကဲ့သို့ သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများနှင့် တွဲဖက် အလုပ်လုပ်ခွင့်ရသည့် အတွက် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည် ထင်ပါသည်။

ယနေ့အချိန် ယနေ့အခါသည် ရာဇဝတ်မှုများ၊ စစ်မက် ဖြစ်ပွားမှုများ၊ သဘာဝဘေးဆိုးများ၊ အနာရောဂါဆိုးများနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများသည် ကျွန်တော်တို့ အထက် ဘဝဂံသို့ လျှံအောင် ပဲ့တင်ဟည်းနေသည့် အချိန်အခါ ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့သော အချိန်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော် ဆက်ဆံခွင့်ရ သူများမှာ တရားဥပဒေ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူများ၊ စစ်ရေးကျွမ်းကျင်သူများ၊ စည်ပင်သာယာရေး စီမံခန့်ခွဲသူ များနှင့် ဆေးဝါးကုသရေးဆိုင်ရာ ပညာရှင်များ.....။ သူတို့ သူတို့တစ်တွေ၏ အနစ်နာခံ စွန့်လွှတ်မှုများမှာ အံ့မခန်း လောက်၏။ သူတို့၏ စေတနာနှင့် ရည်ရွယ်ချက်များမှာ ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်လောက်၏။ ယနေ့ကဲ့သို့သော အချိန် အခါမျိုးတွင် ဤကဲ့သို့သော ထူးမြတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်ဆံပတ်သက်ခွင့်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် ကံကောင်း သည် ထင်ပါသည်။

မိဘနှင့် သားသမီးအကြား ထားရှိသော မေတ္တာ တရားများ၊ မိသားစုအတွင်း ရှိသင့်သော သံယောဇဉ်နှောင်

ဖွဲ့မှုများသည် ဘယ်ခေတ် ဘယ်ကာလတုန်းကနှင့် မျှမတူ
အောင် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည့် ခေတ်ကာလသည်
ယနေ့ခေတ် ယနေ့ကာလပါတည်း။ ဤကဲ့သို့သော
ခေတ်ကာလကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်သည် မေတ္တာတရား
ကြီးမားသည့် ဖခင်များ၊ မြင့်မြတ်သော မိခင်များနှင့် တွေ့ဆုံ
သိကျွမ်းခွင့်ရခဲ့၏။ သူတို့သည် သူတို့၏ သားသမီးများ
ကျန်းမာရေး၊ အာဟာရ ဖွံ့ဖြိုးရေးနှင့် ကြီးပွားတိုးတက်ရေး
အတွက် နေ့ရောညပါ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်
ခဲ့ကြ၏။ ဤကဲ့သို့သော ခေတ်ကြီးထဲတွင် ဤကဲ့သို့သော
မွန်မြတ်သည့် မိဘများနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခွင့်ရသည့်
အတွက် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည် ထင်ပါသည်။

နောက်ပြီး သည်ခေတ်က စာသင်ကျောင်းများနှင့်
လူငယ်လူရွယ်များအပေါ်သို့ အဆိုးမြင်ဝါဒများဖြင့် ဗုံးကြဲ
တိုက်ခိုက်ခြင်းခံနေရသည့် ခေတ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အတိမ်း
အစောင်းမခံသော လူမှုရေး အကျပ်အတည်းများဖြင့် ရင်ဆိုင်
နေရသည့်ခေတ်။ ထိုကဲ့သို့သော ခေတ်ဆိုးကြီးထဲတွင် မိမိ
တို့၏ ဘဝများကို မွန်မြတ်သော လုပ်ငန်းထဲ မြှုပ်နှံထားသည့်
ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခွင့် ရနေ၏။ ပါရမီ
ထူးချွန်သော လူငယ်လူရွယ်များနှင့် ထိတွေ့ခင်မင်ခွင့်ရနေ
၏။ ထိုထိုသော ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် လူငယ်လူရွယ်၊
ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၏ စရိုက်သဘာဝသည်
သူမတူအောင် ထူးခြားကောင်းမြတ်လှ၏။ သူတို့သည်
သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် အများနှင့်မတူ တစ်မူ ထူးကဲအောင်
အားထုတ်နေကြ၏။ ဤသို့သော ခေတ်ဆိုးခေတ်ပျက်ကြီး

ထဲတွင် ဤသို့သော ထူးချွန်ကောင်းမြတ်သူများနှင့် ထိတွေ့ ဆက်ဆံခွင့်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည် ထင်ပါသည်။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ကမ္ဘာဒေသအသီးသီးမှ လူ့အလွှာ အသီးသီးကို ကျွန်တော် ကြုံဆုံခဲ့၏။ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့၏။ သူတို့ သူတို့တစ်တွေသည် စစ်မှန်သော လူတော် လူကောင်းများ ဖြစ်၏။ သူတို့ဝန်းကျင်၊ သူတို့နှင့် ပတ်သက်သော ကမ္ဘာလောကကြီးကို တတ်အားသမျှ ကောင်းကျိုးပြုခဲ့ကြ၏။ ကောင်းကျိုးပြုနေ၏။ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အားကျအတုယူမိ၏။ သူတို့လို ကောင်းကျိုးပြုလိုစိတ်များ နိုးကြွရ၏။ ထိုသို့သော လူချွန် လူကောင်းများနှင့် ကြုံဆုံခွင့်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည် ထင်ပါသည်။

သင်သည်လည်း ထိုသို့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အလားအလာ များပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်အတွက် စုစည်းမှုတစ်ခု

မှန်ပါသည်။ ဤကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူများစုသည် ကောင်းရာမွန် ရာများကို ဆောင်ရွက်နေသည့် လူကောင်းများ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ သူတို့၏ ကောင်းမွန်သော လုပ်ရပ်များမှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေသည့် မင်္ဂလာ သတင်းများကို ကမ္ဘာလူနည်းစုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အမင်္ဂလာသတင်းများက ဖုံးအုပ်မသွားသင့်ကြောင်း လည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

သို့သော် တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်များများသည် ကမ္ဘာလောကကြီး ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက် နေကြ၏။ ယင်းလုပ်ဆောင်ချက်များအတွက် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ မှတ်တမ်းတင် ဂုဏ်ယူသည့်အတိုင်း အတာထက် ပိုမို မှတ်တမ်းတင် ဂုဏ်ယူထိုက်သည် မှန် သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိ လုပ်ဆောင်နေသည့် ကောင်းကျိုးပြု လုပ်ဆောင်ချက်များသည် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဆောင် နိုင်စွမ်းသည့် အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်ချက်များ မဟုတ် သေးကြောင်း သိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ယခု ကျွန်တော်တို့ ပေးအပ်နေသည်ထက် ပိုမို ပေးအပ်နိုင်သေးကြောင်း၊ ဘဝမှ ကောင်းနိုးရာရာများ ယခုထက် ပိုမို ထုတ်ယူလို့ရနိုင်သေး ကြောင်းကို အေးအေးလူလူ ရှိချိန်များတွင် စဉ်းစားတွေး တော သဘောပေါက်လာပါသည်။

ကဲ.... သည်တော့ သင်လည်း သည်အတိုင်းပဲ မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်၏ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံး အလုပ်သည် ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် အမြဲရှိသည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ဘဝကို ကျွန်တော်သည် ချဉ်းကပ်ရှုမြင်လိုပါသည်။ ကျွန်တော် ၏ ကိုယ်ပိုင်ဆောင်ပုဒ်မှာ “အလုပ်အများဆုံး အချိန်များဖြင့် ဘဝကို နေထိုင်ပါ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းဆောင်ပုဒ်၏ ရလဒ်အဖြစ် ကျွန်တော့်တွင် ပြင်းပြဆန္ဒတစ်ရပ် အမြဲ ဖြစ် ပေါ်နေ ၏။ ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ရေးအတွက် ထိုက် တန်သော လမ်းများ ရှာဖွေရန်နှင့် ထိုသို့ လမ်းသစ်များ

တွေ့ရှိအောင် လမ်းကြောင်းအသစ်များဆီသို့ အမြဲ တူရူ ပြုနေဖို့ ဆန္ဒတစ်ရပ်သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အမြဲ ရုန်းကြွနေ မြဲ ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တိုးမြှင့်လိုသည့် ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အေးအေးလူလူ ဖတ်ရှု ပြီး လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဖို့ လက်တင် အသင့်ဖြစ်အောင် စုစည်းပေးထားသည့် ဤစာအုပ်မျိုး တစ်အုပ် ရှိနေခြင်းသည် အလွန် တန်ဖိုးကြီးလှပါသည်။ ဤစာအုပ်ထဲတွင် ဖော်ပြထားသည့် စာစုများမှာ ဂန္ထဝင် မြောက် **အောင်မြင်ရေး** စာပေများကို ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ အစဉ်တစိုက် ဖော်ပြခဲ့သည့် **ရီးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက်** မဂ္ဂဇင်းများမှ ကောက်နုတ်စုစည်းထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမျှမကသေးဘဲ ယနေ့ ကမ္ဘာတစ်လွှားမှ လေးစားကြည်ညိုထိုက်သော စာရေး သူများ၏ လက်ရာများဖြင့်လည်း အားဖြည့်ထားသေးသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤစာအုပ်သည် ထာဝစဉ် မဖောက်မပြန် မှန်ကန်နေ မည့်သဘောတရားများနှင့် ဘဝ၏ အနှစ်သာရများကို ထုတ် ယူဖို့ လက်တွေ့ကျသော အသိအမြင်များ ဖော်ပြထားသည့် အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်း ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့ခေတ် ကျွန်တော်တို့အခါအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသည့် စုစည်းမှု တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ဤစုစည်းမှုသည် သင့်အတွက် အနည်းဆုံး အကျိုး ကျေးဇူး သုံးရပ်တော့ ဖော်ဆောင် ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါသည်။ ပထမဦးဆုံး အကျိုးကျေးဇူးမှာ သင် စာဖတ်ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သင့်အနေဖြင့် စိတ်ပြေ

ကိုယ်လျော့ စိတ်အေးချမ်းသာ ထိုင်ပြီး စာဖတ်ဖြစ်မည်။ ပြီး
တော့ စာဖတ်ရသည့်အရသာကို တငြိမ်ငြိမ် ခံစားရမည်။
ကျွန်တော်တို့ အရှိကို အရှိအတိုင်း ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရအောင်
ပါ။ ဘဝက တယ်ပြီး မလွယ်လှပါ။ ကမ္ဘာကြီးသည် ရုတ်
ရုတ်သဲသဲနှင့် ပွက်လောရိုက်နေ၏။ နောက်ပြီး ကြိုတင် ခန့်
မှန်းချက်အားလုံးသည် ကသောင်းကနင်းဖြစ်မည့် အနာဂတ်
ကိုသာ ညွှန်းဆိုနေ၏။ သည်နေ့ သည်ရက်များတွင် ကျွန်တော်
တို့ ဖတ်နေရသမျှ ကြားနေရသမျှ သတင်းများသည် စိတ်
မသက်မသာစရာတွေချည်း။ ထိုမျှမက အလွန် စိတ်ဆင်းရဲ
စရာပင် ကောင်းနေပါသေးသည်။ ထိုသို့သော အချိန်အခါ
မျိုးတွင် ဤစာအုပ်လို စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးမည့် စာအုပ်
မျိုးကို အေးအေးလူလူ ထိုင်ပြီး အရသာခံဖတ်ဖို့ဆိုသည်မှာ
ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်၏။ ရတောင့်ရခဲ အတွေ့
အကြုံလည်း ဖြစ်၏။ ဤအတွေ့အကြုံသည် ဘဝခယောင်း
လမ်းတွင် ရေချမ်းစင် တစ်ခုကို တွေ့ရခြင်းနှင့် တူ၏။
ဘဝ၏ အနာဂတ်ရောင်ခြည်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရာလည်း
ရောက်၏။

ဒုတိယအကျိုးကျေးဇူးမှာ လူ့ဘဝတွင် လူဖြစ်လာ
ရခြင်း၏ အနှစ်သာရကို နည်းနည်းပါးပါး ပိုထုတ်ယူလိုရ
အောင် ဤစာအုပ်က ဖော်ညွှန်းပါလိမ့်မည်။ နောက်ပြီး
သင့်အတွက် အကျိုးကျေးဇူးကလေးတွေ ပိုရလာစေပါလိမ့်
မည်။ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ နေထိုင်တတ်ရေးအတွက်
အတွေးအမြင်များကို ရိုးဒါးစံဒိုင်ဂျက် မဂ္ဂဇင်းက စဉ်ဆက်
မပြတ် ပေးဆပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်

၏။ အဆိုပါ နှစ်ပေါင်း ၈၀ ကျော်အတွင်း ရိုးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက် မဂ္ဂဇင်းများတွင် တင်ဆက်ခဲ့သည့် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဘဝနေနည်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းများ၊ အတွေးအမြင်များကို ဤစာအုပ်တွင် စုစုစည်းစည်း ဖတ်ခွင့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းသည် ဆိုရပါမည်။ သင်သည် သင့်ဘဝ ကောင်းကျိုးအတွက်ရော လောကကောင်းကျိုးအတွက်ပါ တတ်အားသရွေ့ ဆောင်ရွက်နေ၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာ၌ သည်နေ့သည်အချိန်မှာသာ မဟုတ်ဘဲ နောင်အနာဂတ်အတွက်ပါ အစွမ်းကုန် အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်လိုစိတ်တွေ ပိုမို နိုးကြားတက်ကြွလာအောင်၊ နောက်ပြီး လက်တွေ့ ဆောင်ရွက်ဖြစ်အောင် ဤစာအုပ်ထဲမှ စာစုများက သင့်အား တွန်းအားပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါသည်။

ထို့နောက် ပိုမိုကြီးမြတ်သော အသွင်ကူးပြောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာလိုစိတ် ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဤစာအုပ်က နှိုးဆွပေးပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ရမ္မက်ဆန္ဒ ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ထွန်းလာခြင်းမှာ သင် ခံစားရမည့် တတိယ အကျိုးကျေးဇူးပါတည်း။ အသွင်ကူးပြောင်းသူဆိုသည်မှာ ဆိုးဝါးမှုအလျဉ်၊ သို့မဟုတ် ဆိုးဝါးသော ထုံးတမ်းစဉ်လာများ၊ သို့မဟုတ် လူ့လောကကို ထိခိုက်နစ်နာစေသော လုပ်ဆောင်မှု အစဉ်အလာများထဲမှ ဖောက်ထွက်သူ တစ်ဦးကို ဆိုလိုပါသည်။ ထိုသူသည် အစဉ်အလာဆိုးများကို ဆန့်ကျင်မည်။ ဖောက်ထွက်မည်။ ၎င်းတို့နေရာတွင် ကောင်းမွန်ကြီးမြတ်သည့် လုပ်ထုံးများဖြင့် အစားထိုးမည်။

၎င်းလုပ်ထုံးများကို အနာဂတ် မျိုးဆက်သစ်များဆီသို့ လက်ဆင့်ကမ်း ပေးမည်။

အသွင်ကူးပြောင်းသူများသည် သူတို့ကိုယ်တိုင်၏ လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းမည်။ ထို့နောက် လူ့သဘာဝ ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးနှင့် အမြင့်မြတ်ဆုံးအပိုင်းကို တီးခေါက် ကြည့်မည်။ မှောင်မည်းသော ခေတ်ကာလများတွင် သူတို့ သည် အလင်းရောင်များ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ခေတ်နှင့်စနစ်ကို အကဲဖြတ်သူများ မဟုတ်၊ ဝေဖန်ရေးသမားများ မဟုတ်။ သူတို့သည် စံပြုသူများ ဖြစ်၏။ စုစည်းညီညွတ်မှုမရှိသည့် ခေတ်ပျက်ကြီးထဲတွင် သူတို့သည် ဖြစ်သမျှ ငြိမ်ခံရသည့် သားကောင်များ မဟုတ်။ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်စေမည့် ဓာတ်ပြောင်းအကူပစ္စည်းများ (Catalysts) ဖြစ်၏။ သူ တို့သည် ရောဂါပျောက်အောင် ကုသသူများ ဖြစ်၏။ ရောဂါသယ်လာသူများ မဟုတ်။ ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးသည် ပို၍ပို၍ များပြားသော အသွင်ကူးပြောင်းရေးသမားများ လိုအပ်နေပါသည်။ ပေါ်ထွက်လာမည့် အသွင်ကူးပြောင်းရေး သမားတွေထဲတွင် သင်သည် အတော်ဆုံး အသွင်ကူးပြောင်း ရေးသမားတစ်ဦး ကံသေကံမ ဖြစ်လာမည်ဟု ယုံကြည် စွဲမှတ်ထားပါ။ နောက်ပြီး သင်၏ ဩဇာတိက္ကမတွေ ကြီး ထွားကျယ်ပြန့်လာသည်ကို စောင့်ကြည့်ပါ။

အခြေခံ ကြီးမြတ်ခြင်း

ရှားရှားပါးပါး ပါရမီရှင်တစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် သူရဲကောင်း လုပ်ရပ်ဟု ခေါ်တွင်ထိုက်သော လုပ်ရပ်မျိုးကို လုပ်

ဆောင်နိုင်စွမ်းသူ တစ်ဦးတလေကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရံဖန်ရံခါ တွေ့ကြုံကြရ၏။ သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦးက အချက်အချာကျသော ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးက သမားရိုးကျ အစဉ်အလာကို တော်လှန်သော ကိရိယာ တစ်ခု၏ ပုံစံကို ထုတ်လိုက်ခြင်းတို့ကို လည်း ဟောတစ်ခါ ဟောတစ်ခါ တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ဆယ်စုနှစ်တစ်စု၊ သို့မဟုတ် ထိုမျှလောက်သော ကာလအကြာတွင် နိုင်ငံရေးသမား တစ်တွဲသည် ရဲတင်းသော ငြိမ်းချမ်းရေး သဘောတူညီချက် တစ်ရပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ကြ၏။ အထူးချွန်ဆုံး သရုပ်ဆောင်များ၊ အထူးချွန်ဆုံး ဂီတပညာရှင်များ၊ အထူးချွန်ဆုံး အားကစားသမားများနှင့် အထူးချွန်ဆုံး အရောင်းသမားများကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ခမ်းကြီးနားကြီး ဂုဏ်ပြုဆု ချီးမြှင့်နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် တောမြို့ကလေးများ၌ ငရုတ်သီးနှင့် ငရုတ်ကောင်းမှုန့် အများဆုံး စားနိုင်သူများ၊ သို့မဟုတ် အသံအကျယ်ဆုံးနှင့် အတိုးဆုံးဆိုလိုကောင်းသည့် သီချင်းကို ရွေးနိုင်သူများအား ဆုပေးနေကြ၏။

ထိုသို့သော တစ်ခုချင်း ဖြစ်ရပ်များနှင့် ပြီးမြောက်အောင်မြင်မှုများကို ကြီးမြတ်ခြင်း အလံတော်အောက်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ခေါင်းစဉ်များတပ်ပြီး သတင်းအဖြစ် ဖော်ပြနေကြ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိုပါ ဖြစ်ရပ်အများစုသည် တစ်မျိုးတစ်မည်သော ကြီးမြတ်ခြင်းကို ကိုယ်စားပြုနေသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းဖြစ်ရပ်များသည် အာရုံပြုချင်စရာ၊ လက်ခုပ်တီး အားပေးချင်စရာ ဖြစ်နေပါသည်။ အဘယ်

ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းဖြစ်ရပ် တော်တော်များများသည် လူ့
 အဖွဲ့အစည်းကို သိသာထိရောက်စွာ အကျိုးပြုသော အောင်
 မြင်မှုများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ သို့ဖြစ်သော်လည်း အခြား
 အခြားသော ဖြစ်ရပ်များကတော့ ဘဝအတွက် လိုအပ်သော
 စိတ်နှလုံးပျော်ရွှင်မှုနှင့် နိုးကြွမှုကို ဖော်ဆောင်ပေးပါသည်။

သို့သော် နောက်တစ်မျိုး ရှိသေးသည်ဟု လူများစုက
 သိထားသည့် ကြီးမြတ်ခြင်း နောက်တစ်မျိုးမှာ သဘာဝအရ
 ပိုမို တိတ်ဆိတ်သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ဟိုးလေးတကျော်
 ခေါင်းစဉ်သတင်းများနှင့် လွတ်ကင်းသည်။ သို့ဖြစ်သော်
 လည်း ဤကြီးမြတ်ခြင်းမျိုးကမှ ပိုမိုဂုဏ်ပြုထိုက်သော၊
 ပိုမိုလေးစားထိုက်သော ကြီးမြတ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။
 ဤကြီးမြတ်ခြင်းမျိုးကို ကျွန်တော်က အခြေခံ ကြီးမြတ်ခြင်း
 ဟု အမည်ပေးပါသည်။

အခြေခံ ကြီးမြတ်ခြင်းသည် ဒုတိယတန်းစား ကြီး
 မြတ်ခြင်းနှင့် ကွဲပြားခြားနားပါသည်။ ဒုတိယတန်းစား
 ကြီးမြတ်ခြင်းသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ ကျော်ကြားခြင်း၊
 သို့မဟုတ် ရာထူးဂုဏ်သိန်တို့နှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်
 နည်း ပတ်သက်နေ၏။ အခြေခံ ကြီးမြတ်ခြင်းကတော့ တစ်
 ကြိမ်တစ်ခါ ဖြစ်ရပ်မဟုတ်၊ လူ့ဘုံခန်းဝါတွင် လူအဖြစ်
 ကျင်လည်နေထိုင်သည့် ဘဝနေနည်း တစ်ရပ် ဖြစ်၏။
 အခြေခံ ကြီးမြတ်ခြင်းက လူတစ်ဦး ဘာပစ္စည်းတွေ ရှိသည်
 ဆိုခြင်းထက် ထိုလူသည် ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုသည်ကို
 ပို၍ ပြော၏။ နောက်ပြီး လူတစ်ဦး၏ လုပ်ငန်းပြု ကတ်
 ပြားပေါ်တွင် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ဘွဲ့ထူးထက် ထိုလူ

၏ မျက်နှာမှ ဖြာထွက်နေသည့် ကောင်းမြတ်ခြင်း
 ရောင်ခြည်များအကြောင်း ပို၍ ဖော်ပြ၏။ အခြေခံ ကြီး
 မြတ်ခြင်းက လူတွေ၏ ပါရမီများအကြောင်း ပြောခြင်း
 ထက် သူတို့၏စိတ်ရင်းစေတနာများအကြောင်းကို ပို၍
 ပြော၏။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ပြီးမြောက်အောင်မြင်မှု
 များအကြောင်းထက် ရိုးစင်းသေးငယ်သော ပြီးမြောက်မှု
 များအကြောင်း ပို၍ ပြော၏။ ဤကြီးမြတ်ခြင်းက ရိုကျိုး
 ခြင်း၊ နှိမ့်ချခြင်းသဘောကို ဆောင်၏။

နေ့စဉ် ကြီးမြတ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အခြေခံ ကြီး
 မြတ်ခြင်းအကြောင်း ပြောပြပါဟု မေတ္တာရပ်ခံလာလျှင်
 လူတွေက သူတို့ သိကျွမ်းသည့် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ချင်း
 အကြောင်းများကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာအောင် ပုံဖော်
 ပြောပြလေ့ရှိ၏။ သူတို့ ပြောပြသည်မှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး
 တကုန်းကုန်း တရုန်းရုန်းဖြင့် လေဒဏ် မိုးဒဏ်ကို ကြုံကြံ့ခံကာ
 သူ့မိသားစုအတွက် တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်ပေးပြီးနောက်
 နီးစပ်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းများကိုလည်း ကူညီဖေးမနေသည့်
 လယ်သမားတစ်ဦးအကြောင်း ပြောပြတတ်ကြ၏။ သို့
 မဟုတ်ပါကလည်း မိမိသည် အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံသော
 မိခင်တစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့သော် ဘဝကို ကြုံကြံ့ခံ
 အန်တုနေသည့် သားငယ်အပေါ် တိုင်းဆမရသော မေတ္တာထု
 ဖြင့် မိမိ၏ နေ့စဉ် ဝတ္တရားများကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ဇွဲခတ်
 အလုပ်လုပ်နေသည့် မိခင်တစ်ဦးအကြောင်း ပြောပြချင်
 ပြောပြကြလိမ့်မည်။ ထိုသို့မှ မဟုတ်လျှင် လူအများက
 လေးစားကြည်ညိုသော၊ အားကိုးအားထားပြုလောက်သော၊

ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော၊ အလုပ်ကို ဇွဲခတ်လုပ်တတ်သော
အဘိုး၊ သို့မဟုတ် အဘွားတစ်ဦးအကြောင်း၊ ဆရာ
ဆရာမ တစ်ဦး၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦး၊ အိမ်နီးချင်း
တစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် မိတ်ဆွေတစ်ဦး အကြောင်း ပြောချင်
ပြောပြကြလိမ့်မည်။ ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များထက် မဟာတ္ထမ
ဂန္ဓီအကြောင်း၊ အေဘရာဟင်လင်ကွန်းအကြောင်း၊ မာသာ
ထရီဇာအကြောင်းတို့ကို ပြောချင်ကြပေမည်။ သို့သော်
ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးများနှင့် အလှမ်းဝေး
လှသည်ကို သိရှိခံစားမိသည့်အတွက် သူတို့ အတုယူ ပုံတူ
ကူးဖို့ လက်လှမ်းမီလောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေအကြောင်း
ပြောပြကြပါလိမ့်မည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့ ပြောပြသည့် အခြေခံ ကြီးမြတ်
သူများအကြောင်းသည် ကျွန်တော့် မိတ်ဆက်စကား
အဖွင့်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် လူစားမျိုးတွေပင် ဖြစ်ပါသည်။
သူတို့သည်လည်း ဆူညံပူညံနှင့် ပွက်လောရိုက်နေသည့်
ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် နေထိုင်နေရသူများ ဖြစ်၏။ သို့သော် နည်း
လမ်းများ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ရှာပြီး လောကကောင်းကျိုးကို
တတ်အားသရွေ့ ပါဝင်ထမ်းရွက်နေကြသူများ ဖြစ်၏။
အဓိက လိုရင်းအချက်ကတော့ နေ့စဉ်ဘဝတွင် သူတို့
ဘယ်လိုလူစားအဖြစ် ရှင်သန်နေထိုင်ကြသလဲဆိုတာ ဖြစ်
ပါသည်။

နေ့စဉ် ရွေးချယ်မှု သုံးမျိုး

သည်တော့.... ဘယ်လိုအကြောင်းအရာများက အခြေခံ ကြီး

မြတ်ဗြင်းကို ဖော်ဆောင်သလဲ။ အခြေခံ ကြီးမြတ်ဗြင်း၏ အရင်းအမြစ်တွေက ဘာတွေလဲ။

၎င်းမေးခွန်းများ၏ အဖြေသည် သင်၏ နေ့စဉ်ဘဝထဲမှ ရွေးချယ်ချက် သုံးရပ်ပေါ်တွင် မူတည်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ ၎င်းရွေးချယ်ချက်များကို သင် သိမှတ်စွာ ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ထိုသို့မှ မဟုတ်လျှင်လည်း သင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ အလိုအလျောက် ရွေးချယ်မိနေခြင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါမည်။

၁။ ပြုမူလှုပ်ရှားရန် ရွေးချယ်ခြင်း

နေ့စဉ်ဘဝတွင် သင် ပထမဦးဆုံး ပြုလုပ်ရမည့် ရွေးချယ်ချက်မှာ သင်၏ အပြုအမူနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ရမည်မှာ ဘဝကို ကိုယ်လိုသလို ကြိုးကိုင်စီမံမည်လား၊ သို့မဟုတ် ဘဝက စီမံသမျှ ခေါင်းငုံ့နှာခံမည်လော။

ဘဝတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပျက်လာသမျှ အရာရာတိုင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုးကိုင်စီမံလို့ မရပါ။ ဤကိစ္စက ရှင်းပါသည်။ လူတိုင်း သိပါသည်။ လောကဓံတရားက ပင်လယ်ပြင်ထဲမှ လှိုင်းလုံးကြီးများလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျွန်တော်တို့အား ပြေးဝင်ဆောင့်တိုက်ပါသည်။ တချို့ ဖြစ်ရပ်များက အသေးအဖွဲ ဖြစ်ရပ်များပါ။ ထိထိခိုက်ခိုက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးများ မဟုတ်။ တချို့ဖြစ်ရပ်များဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အပေါ် သက်ရောက်မှု အလျှင်းမရှိ။ သို့သော် အခြားဖြစ်ရပ် အားလုံးနီးပါးကတော့ ကျွန်တော်

တို့ကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ တရစပ် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ပါသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရွေးချယ်မှု ပြုလုပ် ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီရေနှင့်အတူ အစုန်အဆန် မျော နေသည့် ရေမျောသစ်စ တစ်စလို့နေမည်လား။ ထိုသို့မှ မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ အရောက်သွားလိုသည့် ခရီးသို့ မရောက်ရောက်အောင် ကူးခပ်ကြမည်လား။

အပေါ်ယံအားဖြင့် ကြည့်လျှင် ရွေးချယ်မှုကို လွယ် လွယ်ကလေး လုပ်လို့ရပါသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ရေမျောသစ်စ တစ်စဘဝမျိုး ဘယ်သူ ခံယူချင်ပါ့မည်လဲ။ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ် ဖန်တီးလိုကြသည်ချည်းပေါ့။ သို့သော် တစ်နေ့တာကာလ ကုန်ဆုံးချိန်ကျမှ အမှန်ကန်ဆုံး အဖြေ များ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူ တော်တော်များများက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျောင်းလိုသည်ဟု နှုတ်မှ ပြောကြသည်။ သို့သော် သူတို့ ဘယ်တော့ ဘာတွေ လုပ်ရမည်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မည်ဆိုပြီး ရုပ်မြင်သံကြား ညပိုင်းအစီအစဉ်များထဲ အာရုံနှစ်ကြည့်ကြတော့၏။ အခြားသူတွေကတော့ သူတို့၏ ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းတွင် မြင့်မြင့်မားမား တက်လှမ်းလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရည် မှန်းချက်များ မြင့်မြင့်မားမား ထားကြသည် ဆို၏။ သို့သော် သူတို့၏ ကျွမ်းကျင်မှု အရည်အသွေး တိုး တက် မြင့်မားရေး အပိုင်းကဏ္ဍကိုမူ အလုပ်ရှင်အပေါ် ပုံချထားကြ၏။ အခြားသူများ ရှိသေးသည်။ သူတို့က ခိုင်မာသော တန်ဖိုးများဖြင့် ရပ်တည်နေထိုင်လိုသည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့သော် အတိုက်အခံပြုမှုကို မဆိုစလောက်

ကလေး တွေကြုံရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်နှင့် သူတို့၏ သိက္ခာသမာဓိတွေ ပြုလဲကုန်တော့၏။ ဟုတ်ပါသည်။ လူတော်တော်များများက ဘဝတွင် ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ် ဖန်တီးလိုသည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့ဖြစ်သော်လည်း နေ့စဉ်ဘဝ၏ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးချိန်တွင်မူ ကံကြမ္မာက မိမိအား စီမံသွားသည်ကိုသာ တွေ့နေကြလေသည်။

တစ်ဖက်တွင် ဤစာအုပ်ထဲမှ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ချင်းကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ ၎င်းဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ချင်းက ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ်ဖန်တီးဖို့ ရွေးချယ်သွားသူ တစ်ဦးစီအကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဘယ်လို ကံကြမ္မာတွေ ကျရောက်လာမည်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိ၊ ရွေးချယ်လို့မရ။ သို့ဖြစ်သော်လည်း ကျရောက်လာမည့် ကံကြမ္မာများအပေါ် မည်သို့ တုံ့ပြန်ပြုမူမည် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်လို့ရ၏။ ဤစာအုပ်ပါ ကြီးမြတ်သူများသည် ထိုသို့ တုံ့ပြန်မှုကို ရွေးချယ်သူများပင် ဖြစ်၏။ တချို့ လူများသည် လူသိများ ကျော်ကြားသူများ ဖြစ်၏။ တချို့ကိုမူ လူအများက အမည်ကိုပင် မကြားဖူးကြပါချေ။ အများစုသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် သာမန် ရွေးချယ်မှုများ ပြုလုပ်နေသည့် သာမန်လူများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏ ဘဝများနှင့် သူတို့၏ ရွေးချယ်မှုများကို စူးစမ်းလေ့လာကြည့်ဖို့ သင့်အား ကျွန်တော် တိုက်တွန်းပါရစေ။ ကျွန်တော် လေ့လာတွေ့ရှိထားသည်ကတော့ ဘဝတွင် အများဆုံး ပေးအပ်ပြီး ဘဝမှ အများဆုံး အကျိုးခံစား ခွင့်ရသူများသည်

တုံ့ပြန်ဆောင်ရွက်ဖို့ ရွေးချယ်သူများသာ ဖြစ်သည် ဟူ၍
ဖြစ်ပါသည်။ ကဲ..... ကျွန်တော် တွေ့ရှိသလို သင်ရော
တွေ့ရှိပါသလား။

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ဘဝနှင့် ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ဖန်
တီးသူများ ဖြစ်သင့်၏။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

၂။ ဦးတည်ချက် ရွေးချယ်ခြင်း

ကျွန်တော်တို့ တော်တော်များများသည် ပြုမူလှုပ်ရှားဖို့
ရွေးချယ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သူတို့၏ ရွေးချယ်ချက်များသည်
ခပ်ညံ့ညံ့တွေ ဖြစ်နေ၏။ ၎င်းရွေးချယ်ချက်များသည် ဘယ်
သူ့အတွက်မျှ တန်ဖိုးမရှိ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အကျိုးမပြု။
ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်အတွက်ရော အခြားသူများအတွက်
ပါ အကျိုးမရှိ၊ အရာမရောက်သည့် ပြုမူလှုပ်ရှားမှုများ
ဖြစ်နေ၏။ အချို့ ပြုမူချက်များဆိုလျှင် အများသူငါကို
ထိခိုက်နစ်နာစေသည့် ပြုမူချက်များပင် ဖြစ်နေ၏။ သည်
တော့ ပြုမူလှုပ်ရှားဖို့ ရွေးချယ်ချက် တစ်မျိုးတည်းဖြင့် မလုံ
လောက်ပါချေ။

သည်တော့ နေ့စဉ်ဘဝတွင် ရွေးချယ်ဖို့ လိုအပ်လာ
သည့် ဒုတိယ ရွေးချယ်ချက်သည် အလွန် အရေးကြီးပါသည်။
ကျွန်တော်တို့၏ နေ့စဉ်ဘဝရွေးချယ်ချက်များက ဘယ်လို
ရလဒ်များကို ဖော်ဆောင်ပေးမည်လဲ၊ သို့မဟုတ် ရွေးချယ်
မှုများကို ဘယ်လို ဦးတည်ချက်များဖြင့် ရွေးချယ်မည်လဲ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးချင်းစီသည် မိမိကိုယ်မိမိ
တန်ဖိုးရှိစေလိုသည်။ အသုံးဝင် အရာရောက်စေလိုသည်။

တန်ဖိုးရှိသောဘဝကိုပိုင်ဆိုင်လိုကြသည်။ နေ့စဉ်ဘဝတွင် အလုပ်များရုံသက်သက် ဖြစ်မနေလို။ ထိုက်တန်သော ဦးတည်ချက်၊ အရာရောက်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာ အလုပ်များလိုကြသည်။ သို့သော် ယနေ့ကဲ့သို့သော ပြေးဟယ်လွှားဟယ် ခေတ်ကြီးထဲတွင် နေ့တစ်နေ့သည် ဘယ်လိုကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားနိုင်၏။ ထိုသို့ပြေးရင်း လွှားရင်းသာ အချိန်ကုန်သွားသည်။ မိမိဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ဘယ်လိုထိုက်တန်သော အလုပ်များ လုပ်နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ အချိန်မရ။ ဘယ်လို ရည်မှန်းချက်များ ချမှတ်ပြီး လုပ်ဆောင်ရမည် ဆိုတာကို အချိန်ယူပြီး မစဉ်းစားနိုင်၊ မကြံဆနိုင်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့နေရသည်မှာ လူတွေ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ကသုတ်ကရက် ပြေးကြလွှားကြသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး စာရင်းချုပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ ဘယ်ကိုမျှ တကယ်တမ်း ခရီးမရောက်ကြ။ ဘယ်ကိုမျှ တကယ်တမ်း ခရီးမပေါက်ကြ။

သို့သော်.....

ဤစာအုပ်ထဲမှ လူများသည် ထိုသို့သော လူများ မဟုတ်။ ဂျန်ဘေကာမှသည် မာယာအိန်ဂျယ်လူးအထိ၊ လုဘ ဂါချက်မှသည် ဂျိုးပတာနီအထိ၊ လက်တွန်းလှည်းများ ဆောက်လုပ်သည့် လူတစ်ဦးမှသည် ဒုက္ခိတဖြစ်နေသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦးအား ဝိုင်းဝန်းကူညီစောင့်ရှောက်ကြသော မိသားစု တစ်စုအထိပါပဲ။ သူတို့အားလုံးသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် ရည်မှန်းချက်များကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသို့ အကောင်

အထည်ဖော်ရာ၌ တစ်ခါတလေ ကြီးစွာသော စွန့်လွှတ်
အနစ်နာခံမှုကို ပြုခဲ့ရ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် ကိုယ်ကျိုးစွန့်
မှုကိုပင် ပြုခဲ့ကြရ၏။

တကယ်တော့ ဤစုစည်းမှု၏ မူလအစစ်အမှန်သည်
ရည်မှန်းချက်ရှိစွာ ပြုမူလှုပ်ရှားဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့သူနှစ်ဦးမှ
အစပြု မြစ်ဖျားခံပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည်ကား ကွယ်
လွန်လေပြီးသော ဒီဝစ် (De Witt) နှင့် လိုင်လာဝေါလေ့စ်
(Lila Wallace) တို့ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည်
ရီးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက် မဂ္ဂဇင်းကို စတင်တည်ထောင် ထုတ်ဝေ
ခဲ့သူများ ဖြစ်၏။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးခါစ တစ်လ
နှင့်တစ်လ အလျဉ်မီအောင် ခြစ်ခြုတ်သုံးစွဲနေရသည့် သူတို့
နှစ်ဦးသည် မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ကို စတင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့သည် ငွေရှာရေးသက်သက် မဟုတ်
တော့ဘဲ ရည်မှန်းချက်တွေ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာသည်။

“ငါ့ရဲ့ ဝမ်းကျောင်းအလုပ်က ဘာအလုပ်ပဲ ဖြစ်နေ
ဖြစ်နေ ငါ ကမ္ဘာလောကကြီးကို တတ်စွမ်းသလောက် အကျိုး
ပြုချင်တယ်” ဟု လူငယ်ကလေး ဒီဝစ်က ရေးမှတ်ခဲ့၏။
သို့ဖြင့် “လူတွေ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးနိုင်အောင် ကူညီဖို့”
သူတို့နှစ်ဦး ရွေးချယ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ ရည်မှန်းချက်
ကို အကောင်အထည်ဖော်သောအားဖြင့် မဂ္ဂဇင်း တစ်
စောင်တိုင်းတွင် ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေ၊ ရယ်
စရာ ဟာသတွေ၊ နောက်ပြီး သတ္တိ၊ သဒ္ဒါတရား၊ ဂုဏ်
သိက္ခာ၊ အရည်အချင်း၊ လေးစားမှုနှင့် စည်းလုံးမှုတို့ကို
ဖော်ပြသော အတွေးအမြင်စာစုများကို ပုံမှန်ထည့်သွင်း

ဖော်ပြကြလေသည်။

ယနေ့ဆိုလျှင် ရိုးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက် မဂ္ဂဇင်းကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ စာဖတ်ပရိသတ် သန်းပေါင်းရှစ်ဆယ်အတွက် ဘာသာစကားပေါင်း နှစ်ဆယ့်တစ်မျိုးဖြင့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပြီး သူတို့၏ မူလအခြေခံ သဘောတရားများကိုပင် အခြေပြု တင်ဆက်နေလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဝေါလေ့စ် ဇနီးမောင်နှံသည် သူတို့ လစဉ် ထုတ်ဝေသည့် မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်တိုင်းနှင့် စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာတိုင်းတွင် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စာများ၊ ခွန်အားရှိသော စာများ၊ သိက္ခာရှိသော စာများ ဖော်ပြ တင်ဆက်ကာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသော ဘဝများဖြင့် ရှင်သန်နေထိုင်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် ဤစာအုပ်ထဲတွင် ဖော်ပြထားသူ များသည်လည်း တန်ဖိုးရှိသော ရလဒ်များ ထွက်ပေါ်လာအောင် တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ တစိုက်မတ်မတ် ရည်မှန်းချက် အကောင်အထည်ဖော်ကြပုံများကို ဖတ်ကြည့်ပြီး သင် နှစ်သက်အားရမည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါသည်။ နောက်ပြီး သင့်ဘဝကိုလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဘဝ၊ လောကကောင်းကျိုးဆောင်နိုင်သော ဘဝ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ ထိုသို့ အားထုတ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပါစေဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါသည်။

၃။ အခြေခံသဘောတရားများ ရွေးချယ်ခြင်း

သို့သော် ပြောရမည်ဆိုလျှင် အထက်ဖော်ပြပါ ရလဒ်များသည် ကံကောင်းထောက်မစွာ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာမည် မဟုတ်သလို မျက်လှည့်ပြသလို ပဉ္စလက်ပညာဖြင့် ဖန်တီးယူလို့လည်း မရနိုင်ပါချေ။ အပြုသဘောဆောင်သည့် အတွေးကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ သင်ရော ကျွန်တော်ပါ ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့အောင်မြင်နေပြီဟု စိတ်ကြီးဝင်နေလို့ မရပါ။ ထို့အတူ စိတ်အေးချမ်းသာမှု ရနေပြီဟု စိတ်အားတင်းထားလို့လည်း မရပါ။ အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး တိုးတက်သော ဘဝတစ်ခုရဖို့၊ သို့မဟုတ် အခြေခံကြီးမြတ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဘဝတစ်ခုရဖို့ဆိုသည်မှာ အချိန်မရွေး၊ နေရာဒေသမရွေး မှန်ကန်နေသည့် အခြေခံ သဘောတရားများနှင့် လိုက်လျောညီထွေ နေထိုင်နိုင်မှသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ တတိယမြောက် ရွေးချယ်ရမည့် နေ့စဉ်ဘဝမှ ရွေးချယ်မှုမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝများကို ပွဲတွေ့ပြီးဖြစ်သည့် အခြေခံ သဘောတရားများနှင့် လိုက်လျောညီထွေနေထိုင်မည်လား၊ သို့မဟုတ် ထိုသို့ မနေထိုင်သည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးများကို နာကျင်စွာ ခံစားမည်လား ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် ဆိုလိုချက်ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ရှင်းပြနိုင်ရန်အတွက် ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာထုတ် ရီးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက် မဂ္ဂဇင်းမှ လူကြိုက်များလှသည့် ဟာသ ပုံပြင်ကလေး တစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြပါရစေ။ ပုံပြင်ကလေးကို ဟာသအဖြစ်

ရည်ရွယ်ဖော်ပြထားသော်လည်း အဆိုပါ ပုံပြင်ကလေးက အခြေခံသဘောတရားများ၏ စွမ်းအားကို ပီပီပြင်ပြင် ဖော်ပြပြီး ၎င်းစွမ်းအားများက ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝများနှင့် ရွေးချယ်မှုများအပေါ် ဘယ်လောက်အထိ သက်ရောက်မှု ရှိသလဲ ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သရုပ်ဖော်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

ပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင် မြူနှင်းတွေ ပိတ်ဆိုင်းနေသည့် ညတစ်ည၌ သင်္ဘောတစ်စီးမှ ကပ္ပတိန်သည် သူ့သင်္ဘောဆီသို့ ဦးတည်လာနေဟန်ရှိသည့် အခြား သင်္ဘောတစ်စီးမှ မီးရောင်လိုလို အလင်းတန်းများကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့ဖြင့် သူ့သင်္ဘောမှ အချက်ပြသမားကို အခြားသင်္ဘောအား မီးပြပြီး အဆက်အသွယ် ပြုစေ၏။ ပေးပို့စေသည့် သတင်းမှာ “သင့်လမ်းကြောင်းကို တစ်ဆယ်ဒီဂရီ တောင်ဘက်သို့ ပြောင်း” ဟူ၏။

တစ်ဖက်မှ ပြန်ကြားပေးပို့သည့် သတင်းမှာ “သင့်လမ်းကြောင်းကို တစ်ဆယ်ဒီဂရီ မြောက်ဘက်သို့ ပြောင်း” ဟူ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်က သတင်း ထပ်ပို့သည်။ “ငါက ကပ္ပတိန်။ ဒီတော့ သင့်လမ်းကြောင်းကို တစ်ဆယ်ဒီဂရီ တောင်ဘက်သို့ ပြောင်း”

တစ်ဖက်မှ ပြန်ပို့သည့် သတင်းကတော့ “ငါက ပထမ အရာရှိ၊ သင့်လမ်းကြောင်းကိုသာ တစ်ဆယ်ဒီဂရီ မြောက်ဘက်သို့ ပြောင်း” ဟူ၏။

၎င်းသတင်းကြောင့် ကပ္ပတိန် အကြီးအကျယ်
ဒေါပွသွားသည်။ သည်တော့ သတင်းပြန်ပို့လိုက်၏။
“ငါက စစ်သင်္ဘောကို မောင်းလာတာ။ သင့်လမ်း
ကြောင်းကို တစ်ဆယ်ဒီဂရီ တောင်ဘက်သို့ ပြောင်း”

ပြန်လာသည့် သတင်းမှာ “ငါက မီးပြတိုက်ကွ၊
သင့်လမ်းကြောင်းကို တစ်ဆယ်ဒီဂရီ မြောက်ဘက်သို့
ပြောင်း” ဟူသတည်း။

ဖတ်ရတာ ရွှင်မြူးဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း ပေးပို့သည့်
သတင်းမှာ ရှင်းသည်။ နားလည်သဘောပေါက်လွယ်သည်။
သင်္ဘော၏ အရွယ်အစားတွေ၊ သင်္ဘောကို ဦးစီးလာသည့်
အရာရှိ အဆင့်အတန်းတွေသည် အရေးမပါ အရာမရောက်။
ထိပ်တန်းတင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့ မလို။ မီးပြတိုက်က
သူ့လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ ပြောင်းလို့ မရ။
လမ်းကြောင်းပြောင်းရေး၊ မပြောင်းရေး ဆုံးဖြတ်ရမည်မှာ
သင်္ဘော ကပ္ပတိန်သာ ဖြစ်၏။

မီးပြတိုက်သည် အခြေခံသဘောတရား တစ်ခုနှင့်
တူ၏။ အခြေခံ သဘာတရားများမှာ ရွှေ့လို့မရ၊ ပြောင်းလို့
မရ။ အခြေခံသဘောတရားများသည် အချိန်မရွေး၊ နေရာ
ဒေသမရွေး မှန်ကန်သည်။ ထိုအရာများက ပြောင်းလဲခြင်း
မရှိ။ သူတို့က အသက်အရွယ်မရွေး၊ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာ
မရွေး၊ ကျားမမရွေး၊ အဆင့်အတန်းမရွေး..... လူအားလုံးနှင့်
ဆိုင်သည်။ မီးပြတိုက်ကဲ့သို့ပင် အခြေခံ သဘောတရားများ
ကို ကြည့်ပြီး လူတွေ ကိုယ်သွားမည့် လမ်းကြောင်းကို ရွေး
လို့ရ၏။ သတ်မှတ်လို့ရ၏။ ပြင်ပကမ္ဘာတွင် မှန်တိုင်းထန်

နေသည် ဖြစ်စေ၊ ငြိမ်သက်အေးချမ်းနေသည် ဖြစ်စေ၊
 မှောင်မည်းနေသည်ဖြစ်စေ၊ လင်းရှင်းနေသည် ဖြစ်စေ မီးပြ
 တိုက်ကတော့ အပြောင်းအလဲ မရှိ၊ အရွေ့အပြောင်း မရှိ။
 အမှတ်အသား တစ်ခုကို အမြဲတမ်း ပြဆိုနေ၏။

ကမ္ဘာတွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့် အိုင်စတိုင်းလို လူစားတွေ၊
 နယူတန်လို လူစားတွေကို အောက်မေ့သတိရ ကျေးဇူး
 ဥပကာရတင်ရှိပါသည်။ သူတို့ သူတို့တစ်တွေကြောင့် သိပ္ပံ
 ပညာနယ်ပယ်တွင် အခြေခံသဘောတရားများ၊ သို့မဟုတ်
 သဘာဝနိယာမများ ပေါ်ထွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ
 လူ့အလွှာအသီးသီးသည် သူတို့ ဖော်ထုတ်ခဲ့သော သဘာဝ
 နိယာမများကို ကိုးကားပြီး အလုပ်လုပ်နေကြရသည်လေ။
 ဥပမာ လေယာဉ်မှူးများ၊ လယ်သမားများ၊ ကျွမ်းဘား
 ကစားသူများ၊ အင်ဂျင်နီယာများ..... လူတိုင်းပါပဲ။ သူတို့
 သည် သဘာဝ နိယာမများကို ကိုးကားကြရသည်။
 အသုံးပြုကြရသည်။ သို့ပေမဲ့ အဆိုပါ နိယာမများကို ပြင်
 ဆင်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်း မပြုနိုင်ကြ။ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ရန်
 လည်း မလို။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နေမည့် အစား ဖော်ပြပါ
 သဘောကပွတိန်လို သဘာဝ နိယာမများကို အသုံးပြုပြီး
 မိမိသဘော၏ လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းရေး၊ မပြောင်းရေး
 ရွေးချယ်ဖို့ပဲ ရှိသည်။ လမ်းကြောင်းမပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်
 လျှင်လည်း ပေါ်ပေါက်လာမည့် နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုး
 များကို ခံစားရုံပေါ့။ ဘာကြောင့်ဆို တန်ဖိုးများက အပြုအမူ
 များကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး အခြေခံ သဘောတရားများက
 အကျိုးဆက်များကို ပေါ်ပေါက်စေသောကြောင့်ပင်။ သိပ္ပံ

ပညာ၏ အခြေခံသဘောတရားများနှင့် ဆင်ဆင်တူသည့် မီးပြတိုက်ကဲ့သို့သော နိယာမများသည် လူ့လောကတွင် တည်ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်၏။ ထိုကဲ့သို့သော သဘာဝနိယာမ တော်တော်များများကို ဤစုစည်းမှု စာအုပ် ထဲတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ဤစာအုပ်ထဲတွင် ဖော်ပြထားသူများက သူတို့ဘဝ တွင် အဆိုပါ အခြေခံတရားများ တပ်ဆင်အသုံးပြုပြီး မည်သို့မည်ပုံ လောကကို အလှဆင်သွားကြသည်ကို အလေးထား လေ့လာစေလိုပါသည်။ မီးပြတိုက်နှင့် အလား သဏ္ဍာန်တူသည့် အခြေခံသဘောတရားများ အသုံးပြုပြီး သင်၏ ဘဝလမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ကာ အခြေခံ ကြီးမြတ် ခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုပါသည်။

သင်ရော ဘာလုပ်မည်လဲ

ကဲ..... ယခု သင့်မှာ ရွေးချယ်မှု သုံးမျိုးရှိထားပြီ။ ၎င်းရွေး ချယ်မှုများက သင့်အား အခြေခံကြီးမြတ်မှုရှိသော ဘဝသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မည်။ သဘောအားဖြင့် ပြောရလျှင် ပြုမှု လှုပ်ရှားရန် ရွေးချယ်ခြင်းက သင့်ဘဝအတွက် စွမ်းအင်၊ သို့မဟုတ် စိတ်တန်ခိုးကို ပေးလိမ့်မည်။ ဦးတည်ချက် ရွေးချယ်ခြင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးပန်းတိုင်ကို ကိုယ်စားပြုသည်။ မိမိဘဝတွင် ဘယ်လမ်းကြောင်းကို လိုက်ချင်သလဲ။ ဘာတွေဖြစ်မြောက် အောင်မြင်လိုသလဲ ဆိုတာနှင့် ဆိုင်သည်။ အခြေခံ သဘောတရားများ ရွေးချယ်ခြင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ သွားလိုရာသို့

အရောက်သွားနိုင်အောင် နည်းလမ်းများ ညွှန်ပြ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်များသို့ ရောက်အောင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံသွားမည်လဲဆိုတာ ညွှန်ပြပါသည်။

ဤစာအုပ်ထဲတွင် သင် ဖတ်ရမည့်သူများသည် ဤ ရွေးချယ်မှု သုံးမျိုးကို ရွေးချယ်ဖို့ တုံ့ပြန်ရာ၌ အများနှင့်မတူ တစ်မှုကွဲအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူများဖြစ်ကြောင်း သင် တွေ့ရပါမည်။

သို့သော် ဤစုစည်းမှုသည် ထိုလူတွေအကြောင်း မဟုတ်၊ သင့်အကြောင်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် သူတို့ အကြောင်းတွေ ဖော်ပြနေခြင်းသည် သူတို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့ တာတွေ၊ သူတို့ ပြောခဲ့တာတွေ မီးမောင်းထိုးပြဖို့ မရည်ရွယ်။ သင်ပိုင်သည့် သင့်ဘဝအကြောင်း ဆန်းစစ်ကြည့်ရန် တိုက်တွန်းအားပေးလိုသောကြောင့် ဖော်ပြထားခြင်းပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လောကကောင်းကျိုးအတွက် သင် ဘာတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့သလဲ။ လူတွေကို သင် ဘယ်လိုဆက်ဆံသလဲ။ သင့်အချိန်ကို သင် ဘယ်လိုအသုံးပြုသလဲ။ သင်သည် နေ့စဉ် ဘဝတွင် ကောင်းရာ မွန်ရာတွေ လုပ်ဆောင်နေသလား သို့ တည်းမဟုတ် သင့်အနေဖြင့် အကောင်းဆုံး ဆိုတာတွေကို အစွမ်းကုန် အားထုတ်လုပ်ဆောင်နေသလား။

သည်တော့ ကျွန်တော်က မေးပါမည်။

- * သင့်ဘဝသည် ဒီရေနှင့်အတူ စုန်ချည်ဆန်ချည် မျောပါနေသည့် သစ်သားစ တစ်စလို့ ဖြစ်နေသလား။ သို့မဟုတ် သင့်လှိုင်းတွေ သင့်ဘာသာ ဖန်တီးပြီး မိမိ ရွေးချယ်ထားသည့် ခရီးသို့

ရောက်အောင် ကြိုးစားသွားနေသလား။

- * သင်၏ နေ့စဉ်ဘဝ ရွေးချယ်မှုများက သင့် အား ဘယ်အရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသလဲ။ ဘာရည် ရွယ်ချက်များ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်စေသလဲ။
- * သင့်ဘဝသည် အချိန်မရွေး၊ နေရာဒေသမရွေး မှန်နေသည့် အခြေခံ သဘောတရားများနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိနေရဲ့လား။

ဤမေးခွန်းများသည် တော်တော်အဖြေရကျပ်သည့် မေးခွန်းများပါ။ သင့်အဖြေများထဲမှ အားမလိုအားမရ ဖြစ် မိသည့် အဖြေများရှိလျှင်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မရေရာ မသေမချာ ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် သင် ဤစာအုပ်ကို အသုံးပြုနိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ဘယ်လို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေစေကာမူ သင့်ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝသည့်ဘဝ၊ တိုးတက်ထွန်းကားသည့်ဘဝ ဖြစ်လာ နိုင်ကြောင်း ဤစာအုပ်ထဲမှ ဇာတ်လမ်း တစ်ခုချင်းက သင့် အား နှိုးဆော်သတိပေးနေမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း အားမာန်တွေ တက်ကြွလာပြီး၊ ထိုးထွင်းသိမြင်မှုတွေ ပြည့်ဝလာပြီး သင် မျှော်မှန်းသည့် ရည်မှန်းချက်များ ပေါက်မြောက် အောင် မြင်ပါစေ၊ အခြေခံ ကြီးမြတ်မှုနှင့် ပြည့်စုံသော ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေဟု ကျွန်တော် ဆန္ဒပြုအပ်ပါသည်။

ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေခြင်း
ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် ထာဝစဉ်ရှင်သန်နေမည့်
တောင့်တမှုများ ရှိနေသည်။

ဝီလျံ ရှိတ်စပီးယား
(William Shakespeare)

လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ချင်းစီ၏ ရင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိဖို့ လိုအပ်ချက်ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် တန်ဖိုးရှိဖို့ တောင့်တချက် ဖြစ်၏။ ဘဝတွင် ရည်မှန်းချက်ရှိစွာ နေထိုင်လိုသည့် ပြင်းပြဆန္ဒက ကျွန်တော်တို့အား ရွေးချယ်မှုတွေ ပြုလုပ်ဖို့ တွန်းပေးသည်။ ၎င်းရွေးချယ်မှုများက ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုနှင့် နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်မှု အများဆုံးရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးပါသည်။

သို့သော် ကိစ္စမြားမြောင် ဤလူ့ဘောင်တွင် ကျွန်တော်တို့ အရေးပါအရာရောက်မှုနည်းပါးသည့် ရွေးချယ်မှုများပြုမိဖို့ အလွန်လွယ်၏။ ရေရှည်တွင် တန်ဖိုးနည်းသော၊ သို့မဟုတ် အဓိပ္ပာယ်မရှိသောရွေးချယ်မှုများကို ပြုမိတတ်ကြ၏။ သည်တော့ စိတ်အေးချမ်းမှုရပြီး ကျွန်တော်တို့ လိုလားသော ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်မှုမျိုးရနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တခဏ ရပ်တန့်အနားယူရပါမည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက်ရော အခြားသူများအတွက်ပါ ရေရှည်အကျိုးရှိစေမည့် ရည်မှန်းချက်များနှင့် ဦးစားပေးရွေးချယ်မှုများ၏ ပုံရိပ်ကို ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ပုံပေါ်လာအောင် ဖော်ဆောင်ကြရပါမည်။

အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဘဝကို ရှာဖွေရာ၌ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီဖေးမမည့် အခြေခံသဘောတရားများမှာ.....

- * လောကအကျိုး သယ်ပိုးခြင်း။
- * ထောက်ထား ညှာတာတတ်ခြင်း။
- * အထူးဂရုပြုခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

(၁)

လောကအကျိုး သယ်ပိုးခြင်း

လူတွေအားလုံး သူတို့ ဘယ်အရာကို ကျောခိုင်းပြေးလာသည်၊
ဘယ်အရာဆီသို့ ပြေးနေသည်၊ ဘာကြောင့် ပြေးနေသည်ဆိုတာကို
သူတို့မသေမီ သိနားလည်အောင် ဆည်းပူးလေ့လာဖို့
ကြိုးပမ်းသင့်သည်။

ဂျိမ်းသာဘာ
(James Thurbur)

ကျွန်တော်တို့၏နေ့စဉ်ဘဝများတွင် ကျင်လည်နေထိုင်ရင်း တစ်ခါ
တစ်ခါ အတွေးထဲ နစ်မြောမိသည့် အချိန်များရှိ၏။ ဘဝအကြောင်း
အလေးနက်ဆုံး တွေးတောဆင်ခြင်မိသည့် အချိန်များရှိ၏။ ထိုသို့သော
အချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးချင်းစီသည် အများနှင့်မတူ တစ်မူ
ထူးခြားသော လုပ်ရပ်၊ သို့မဟုတ် လောကအကျိုး ပါဝင်သယ်ပိုးသည့်
ဆောင်ရွက်မှုမျိုး ပြုလုပ်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်တတ်ကြ၏။ ထိုသို့ ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်
ခြင်းကို အကြောင်းရင်းဟု ခေါ်လို့ရ၏။ သို့မဟုတ် ဘဝပေးတာဝန်ဟု

လည်း ခေါ်နိုင်၏။ အဓိက ကတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဘဝ၌ တစ်စိတ် တစ်ပိုင်း ပါဝင်ပတ်သက်လိုခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ လောကအကျိုး သယ်ပိုး မှုကို နေ့စဉ် ပုံမှန် စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ရန်အတွက်မူ သိပ်မလွယ်လှပါချေ။ အထူးသဖြင့် ဘဝ၏ ထွေရာလေးပါး ကိစ္စကလေးများဖြင့် ထွေးလုံးရစ် ပတ် ချာချာလည်နေချိန်မျိုးတွင် ပို၍ မလွယ်ကူပါချေ။ သို့သော် လူ တစ်ဦး တစ်ယောက်သည် ဘဝတွင် ဘယ်လိုယုံကြည်ချက်ဖြင့် ရပ်တည် မည်၊ ဘယ်လိုရည်မှန်းချက်များကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစား အားထုတ်မည်ဆိုသည့် အချက်များကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဆုပ်ကိုင် ထားဖို့တော့ အရေးကြီးပါသည်။

ယခု ဖော်ပြမည့် ဇာတ်လမ်းများသည် ဘဝတွင် အရေးကြီးလာ သည့်အခါ ဘယ်လို ရွေးချယ်မှုများ ပြုလုပ်သလဲဆိုတာ ဖော်ပြထားသည့် လူသုံးဦး၏ ဇာတ်လမ်းများဖြစ်၏။ ဘဝတွင် မဖြစ်မနေ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အရေးကြီးလာသည့်အခါ သူတို့သည် ကံစီမံရာအတိုင်းဟု သဘောထား သလား၊ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ကြံစွာကိုယ် ဖန်တီးဖို့ ဇွဲခတ်ကြိုးစားကြသလား ဆိုတာ မီးမောင်းထိုးပြထား၏။

ပထမဇာတ်လမ်းမှာ ဂျန်ဘောကာဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက် အကြောင်းဖြစ်၏။ အိုလံပစ် ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွင် ဝင်နွဲ့ဖို့ အားခဲထား သည့် ပါရမီရှင် အပြေးသမားကလေးက အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဘဝဆိုတာနှင့် လောကအကျိုး သယ်ပိုးခြင်းဆိုတာကို သူ၏ ပြုမူလုပ်ဆောင်မှုများဖြင့် ဘယ်လို သရုပ်ဖော်သွားသလဲဆိုတာ တင်ပြထား၏။ သူ့အကြောင်းကို ဖတ်ရင်း သူ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ရွေးချယ်မှုများနှင့် သူ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ရွေးထားသည့် ရည်မှန်းချက်များကို သင် တွေ့မြင်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ နောက်သီတင်းပတ်များ၊ လများနှင့် နှစ်များတွင် သင့်ဘဝနှင့်

ပတ်သက်၍ ဘာတွေ လုပ်ဆောင်သင့်သည်ဆိုတာ တွေးဆ ဆင်ခြင်
မိလာပါလိမ့်မည်။ လောကအကျိုးကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သယ်ပိုးမည်
ဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသား ရွေးချယ်နိုင်စွမ်း ရှိလာပါလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံး အပြေးပြိုင်ပွဲ

ဝီလျံ ဂျော့ ဘူခ်နမ်

(William J. Buchanan)

အသက် ၂၄ နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော ဂျွန်ဘောကာအတွက်တော့ အနာဂတ်ဘဝ သည် လင်းလက်တောက်ပနေ၏။ မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်လျှမ်းနေ၏။ အချိန်ကာလမှာ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ နွေဦး။ အပြေးသမားဘဝနှင့် အံ့မခန်း ထူးချွန်ပြီး ထိပ်ဆုံးရောက်နေသော သူ့ကို အားကစားသတင်းထောက် များက ကမ္ဘာ့အမြန်ဆုံး တာလတ်အပြေးသမားတစ်ဦးဟု အမွမ်းတင် ရေးသားကြ၏။ အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲကြီးကို ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပတော့ မည်။ ထိုပြိုင်ပွဲကြီး၏ တာလတ်အပြေးပြိုင်ပွဲတွင် အမေရိကန် ပြည် ထောင်စုကို ကိုယ်စားပြုပြီး ပါဝင်ဆင်နွှဲခွင့်ရဖို့ ဂျွန်ဘောကာ စိတ်ကူးယဉ် အားခဲထားသည်။

သည်လို ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုမျိုး ရလာလိမ့်မည်ဟု ဘောကာ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားခဲ့။ သူ၏ ငယ်ဘဝသည် သူလိုကိုယ်လို သာမန် မျှသာ။ လူလုံးလူဖန်သေးပြီး ဆယ်ကျော်သက် အပေါင်းအသင်း သူငယ် ချင်းများထက် အရပ်နိမ့်နေသူ။ အထက်တန်းကျောင်း အပြေးအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ရလောက်အောင် “အချိုးပြေသူ” မဟုတ်ဟု သူ့ကို ဝိုင်းဝန်း

သတ်မှတ်ထားကြသည်။ သို့သော် ကိုးတန်းရောက်သည့်နှစ်တွင် မျှော်လင့်မထားသည့် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့ဖြင့် သူ့ဘဝ လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတော့၏။

မန်ဇာနီ အထက်တန်းကျောင်း အပြေးအဖွဲ့ နည်းပြဆရာ ဘီလ်ဝေါ့လ်ဖာ့သ်သည် သူတို့ကျောင်းမှ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အပြေးသမား ကောင်းဖြစ်ဖို့ အလားအလာရှိသူ ဂျန်ဟာလန်းကို စည်းရုံးနေတာ တော်တော်ကြာပြီ။ ဂျန်ဟာလန်းသည် ဂျန်ဘောကာ၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဟာလန်းက ငြင်းသည်။ သို့ဖြင့် တစ်နေ့ တွင် “အပြေးအဖွဲ့မှာ ကျွန်တော် ပါဝင်ပါရစေ” ဟု ဂျန်ဘောကာက တောင်းဆိုသည်။ “အဲဒါဆို ဟာလန်း ပါဝင်လာဖို့များတယ်” ဟု အကြံ ပေးသည်။ ဝေါ့လ်ဖာ့သ် သဘောတူလိုက်သည်။ သူတို့၏ နည်း ပရိယာယ် အလုပ်ဖြစ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် ဂျန်ဘောကာ တစ်ယောက် အပြေးသမား ဖြစ်လာသည်။

စွမ်းအင်များ ရုန်းကြွလာခြင်း

ထိုနှစ်က သူတို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရသည့် ပွဲမှာ အယ်လ်ဘူကာကေးမြို့ အရှေ့ဘက်တောင်ခြေရှိ တောင်ပူစာများ ကို ဖြတ်ကျော်ပြေးရမည့် ၁.၇ မိုင် ခရီးကြမ်း ဖြတ်ကျော်ပြေးပွဲ ဖြစ်၏။ အကဲခတ်သမား အများစု၏ အာရုံအစိုက်ခံရသူမှာ အယ်လ်ဘူကာကေးမြို့ မှ ခရီးကြမ်းဖြတ်ကျော်ပြေး ချန်ပီယံ လွှဲကြဲဂျေ့စ် ဖြစ်၏။ တာလွတ် သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် စီကာစဉ်ကာ ပြေးသွားသည့် အပြေးသမားများမှာ အများတွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေ၏။ ထိပ်ဆုံးမှ ဦးဆောင်ပြေးသူမှာ ဂျေ့စ်။ သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသူမှာ ဟာလန်း။

တာလွတ်ပြီး လေးမိနစ် ပြည့်သွားချိန်တွင် အပြေးသမားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကုန်သည်။ ပြေးလမ်းသည် ဟိုးဘက် တောင်ပူစာခြေရင်းကို ကွေ့ပတ်သွားသည်။ ၎င်းပြေးလမ်းအတိုင်း ပြေးသွားသည့် အပြေးသမားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တစ်မိနစ် ကုန်သွားသည်။ နှစ်မိနစ်။ ထို့နောက် တောင်ကွယ်မှ ထွက်လာသည့် တစ်ဦးတည်းသော အပြေးသမားကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ နည်းပြဆရာ ဝေါလ်ဗာသ်က သူ့လက်ထောက်တစ်ယောက်အား တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်ပြီး “ကဲ၊ ဂျေ့စ် ထွက်လာပါပြီဗျား” ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် လက်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကို မြှောက်ကိုင်လိုက်၏။ “ဟား သောက်ကျိုးနည်း” ဟု အော်လိုက်၏။ “အဲဒါ ဂျေ့စ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒါ ဘောကာဟ”

တအံ့တဩနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည့် အပြေးသမားတွေ တသိကြီးကို ဟိုးနောက်မှာ ဖြတ်ထားခဲ့ပြီး ဘောကာ ပန်းဝင်လာသည်။ သူ့စံချိန်မှာ ၈:၀၃.၅ မိနစ်။ စံချိန်သစ် တင်လိုက်ခြင်း။

တောင်ကမူ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ဘောကာက နောက်မှ ရှင်းပြသည်။ ပြိုင်ပွဲတစ်ဝက် ကျိုးသည်အထိ သူသည် အပြေးချန်ပီယံများနောက်မှ ပြေးလိုက်ခဲ့၏။ ထိုအတောအတွင်း သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းတစ်ခု မေးခဲ့၏။

“ငါ ပြေးတာ အစွမ်းကုန်နေပြီလား”

မသိ၊ သူ မဖြေတတ်။ သူ့ရှေ့မှ ပြေးနေသည့် အပြေးသမား၏ ကျောကုန်းကို သူ စိုက်ကြည့်သည်။ တခြား ဘာဆိုဘာမျှ ဂရုမစိုက်၊ အမှုမထားတော့။ ခုချိန်တွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုဆို တစ်ခုပဲရှိသည်။ ရှေ့မှ အပြေးသမားကို မိအောင်လိုက်၊ နောက်ပြီး ကျော်တက်၊ ထို့နောက် နောက်တစ်ဦးကို အမိပြေး ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ရှိမှန်းမသိသည့် အရန်

စွမ်းအင်တွေ သူ့ကိုယ်ထဲတွင် ရုန်းကြွလာသည်။ “အဖြစ်က အိပ်မွေ့ချခံထားရသလိုပါပဲ” ဟု ဘောကာ ပြန်ပြောသည်။ သူ့ရှေ့မှ အပြေးသမားများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျော်ဖြတ်သည်။ သူ့ကြွက်သားများကို တရီရီ ဆုတ်ဖြုတ်နေသည့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ဥပေက္ခာပြုထားသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုဆိုတာကို အတွေးထဲ အဝင်မခံ။ ဇွဲခတ်ပြေးလွှားနေသည့် ခြေလှမ်းများကို ထိန်းထားသည်။ နောက်ဆုံး ပန်းဝင်ကြိုးကို ကျော်ပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျစွာ ဗုန်းဗုန်းလဲပြိုသွားသည်အထိ။

ပြိုင်ပွဲရလဒ်က ကြက်ကန်း ဆန်အိုး တိုးသွားခြင်းလား။ အခါရာသီတွေ ပြောင်းလာသောအခါ နည်းပြဆရာ ဝေါလ်ဖာ့သ်က ဘောကာကို အခြားအပြေးပြိုင်ပွဲများတွင် ပါဝင်ယှဉ်နှိုင်းစေသည်။ ရလဒ်များက အမြဲတမ်း သည်အတိုင်းပင်။ ပထမဆုမှလွဲပြီး တခြား ဘာဆုမျှ မချိတ်။ ပြေးလမ်းပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သော ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လူငယ်ကလေးသည် လုံးဝ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး သဲသဲမဲမဲ ယှဉ်ပြိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပုံအောသည့် အပြေးသမား ဖြစ်လာသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူ့ကို ကျော်ဖြတ်ပြေးနိုင်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိစေရဆိုသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး။ ကိုးတန်းစာသင်နှစ် ကုန်ဆုံးချိန်တွင် ပြည်နယ် အပြေးစံချိန်ခြောက်ခုကို ဘောကာ ချိုးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဆယ်တန်းစာသင်နှစ်အတွင်းမှာတော့ သူသည် သူတို့ပြည်နယ်အတွင်း ပေါ်ထွန်းခဲ့သမျှ တာလတ်အပြေးသမားများထဲတွင် အတော်ဆုံး အပြေးသမား ဖြစ်လာတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် သူ့အသက် ၁၈ နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။

မှန်းချက်တွေ ပျက်စေသူ

အယ်လ်ဘူကာကေးမြို့၌ ရှိသည့် နယူးမက္ကဆီကို တက္ကသိုလ်သို့ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဆောင်းဦးတွင် ဂျန်ဘောကာ ဝင်ခွင့်ရခဲ့၏။ သူသည် သူ၏ လေ့ကျင့်မှုကို တစ်ဆင့်မြှင့်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နံနက်မိုးသောက် အရက်တက်ချိန်တွင် သူသည် မြို့တွင်းရှိ လမ်းများ၊ ပန်းခြံများနှင့် ဂေါက်ရိုက်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်ပြေးပြီး လေ့ကျင့်သည်။ တစ်နေ့ ၂၅ မိုင်ပြည့်အောင် ပြေးသည်။ ထိုသို့ပြေးရာ၌ သူ့လက်ထဲတွင် မှုတ်ဆေးဘူး တစ်ဘူး အမြဲကိုင်ထားရသည်။ လမ်းတွေပေါ် ပြေးသွားရင်း တစ်ခါတစ်ရံ ခွေးတွေက လိုက်ဆွဲတတ်သည်။ ထိုသို့ လိုက်ဆွဲလျှင် ခွေးကို မှုတ်ဆေးဖြင့် မှုတ်ပစ်ရသည်။

လေ့ကျင့်မှုက ထူးခြားသော ရလဒ်ကို ထုတ်ပေးပါသည်။ များမကြာမီအတွင်း နယူးမက္ကဆီကို ပြည်နယ်ရှိ အဆီလင်း၊ တူလ်ဆာ၊ ဆော့လိပ်စီးတီး စသည့် မြို့များတွင် ကျင်းပသည့် ပြိုင်ပွဲတိုင်းတွင် လူအများ၏ 'မှန်းချက်တွေ ပျက်စေသူ' မှာ ဂျန်ဘောကာ ဖြစ်နေတော့၏။ သူက ပြိုင်ပွဲတိုင်းတွင် လူအများက နိုင်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးထားသည့် နာမည်ကျော် အပြေးသမားများကို ဖြတ်ကျော် ပြေးနိုင်ခဲ့သည်ချည်း။

ဂျန်ဘောကာ ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝတွင် နိုင်ငံတစ်ဝန်း လုံးရှိ အပြေးအသင်းအားလုံးက ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရသည့် အသင်းမှာ တောင်ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်အသင်း ဖြစ်၏။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် နွေဦးတွင်မူ အင်အားကြီး ကယ်လီဖိုးနီးယားအသင်းက အယ်လ်ဘူကာကေးအသင်းနှင့် တစ်သင်းချင်းပြိုင်ဖို့ စီစဉ်ကြ၏။ သည်တွင် နယူးမက္ကဆီကိုအသင်း ကြမ္မာဆိုးဝင်ပြီဟု အားကစားဆောင်းပါးရှင်များက တွက်ဆကြသည်။ တောင်ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်အသင်းတွင် 'ကြီးသုံးကြီး' ရှိနေသည်လေ။ သူတို့၏ အမည်

များမှာ ခရစ်ဂျန်ဆန်၊ ဒေါက်ကယ်လ်ဟွန်းနှင့် ဘရစ်ဘက်စ်တို့ ဖြစ်၏။ သူတို့ သုံးဦးစလုံး၏ စံချိန်သည် ဘာကော၏ စံချိန်ထက် ကောင်းနေသည်။

ပြေးလမ်းတစ်ပတ်တွင် ဘာကော ဦးဆောင်ပြေးသည်။ ထို့နောက် တမင်တကာ အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။ စတုတ္ထနေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ကယ်လ်ဟွန်းနှင့် ဘက်စ်တို့က လစ်လပ်သွားသည့် ဦးဆောင်နေရာကို ယူလိုက်ကြ၏။ သတိကြီးသော ဂျန်ဆန်က နောက်နားမှာပဲ ခိုနေသည်။ ပြေးလမ်း တတိယပတ် အစဦးပိုင်းတွင် ဂျန်ဆန်နှင့် ဘာကောတို့ တစ်ပြိုင်တည်းလို ရှေ့ဆောင်နေရာကို လုကြသည်။ နှစ်ဦးပြိုင်တူ ပြေးအတက်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုက်မိသည်။ ယိုင်သွားသည့် ဘာကောသည် လဲပြိုမသွားအောင် မနည်းကြီး ထိန်းလိုက်ရသည်။ ဟန်ချက်ကို ပြန်ထိန်းနေရသည့်အတွက် ဘာကော ကိုက်အနည်းငယ်လောက် နောက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ဂျန်ဆန်က ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်သွားပြီ။ ပန်းဝင်စည်းကို ရောက်ဖို့ ကိုက်ပေါင်း ၃၃၀ လောက်ပဲ လိုတော့သည်။ သည်တော့ နောက်ဆုံးတစ်ချိ မာန်သွင်းပြီး အားကုန်ပြေးတော့၏။ ပထမဦးစွာ ဘက်စ်ကို ကျော်တက်သည်။ နောက် ကယ်လ် ဟွန်း။ ပြေးလမ်းနောက်ဆုံးတစ်ကွေ့တွင် ဂျန်ဆန်နှင့် ဘာကောတို့ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး အကြိတ်အနယ် ပြေးကြသည်။ ဘာကောက တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်လက်မပြီး တစ်လက်မ အသာရလေသည်။ နောက်ဆုံး ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်နှစ်ဖက်ကို V ပုံစံ မြှောက်ပြီး ပန်းဝင်လိုက်နိုင်သူကား ဘာကော ပါတည်း။ သူက ဂျန်ဆန်ထက် သုံးစက္ကန့်စောပြီး ပန်းဝင်နိုင်ခဲ့သည်လေ။

ဘာကော၏ အောင်ပွဲကြောင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည့် နယူးမက္ကဆီကို အပြေးအဖွဲ့သည် နောက်ထပ် ပြုလုပ်သော ပြိုင်ပွဲတိုင်းတွင် အနိုင်ယူ ဗိုလ်စွဲကြတော့၏။ တောင် ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်အား

နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း တတိယအကြိမ် အရှုံးကြီးရှုံးသည့် မှတ်တမ်းကို တင်ပေးလိုက်တော့၏။

အရမ်းဂရုစိုက်တတ်တဲ့ နည်းပြဆရာ

ဘွဲ့ရသွားသောအခါ ဆာကာတွင် ရွေးစရာ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီး ရလာသည်။ သူ စဉ်းစားရတော့မည်။ ချင့်ချိန်ရတော့မည်။ တက္ကသိုလ် ကောလိပ်ပေါင်းများစွာက နည်းပြဆရာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကမ်း လှမ်းကြသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ဦးခေါင်းထဲတွင် အစဉ်အမြဲ စိုးမိုးနေသည့် အတွေးမှာ ကလေးသူငယ်များနှင့်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး သူ၏ အပြေးသမားဘဝကလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ သူ တွေး ဆသည်။ ချင့်တွက်သည်။ သူသည် အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲအတွက် လူဖြစ်လာသူလား။

နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ရည်မှန်းချက် နှစ်မျိုးစလုံးကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်လို့ရမည့် အလုပ်အကိုင်တစ်ခုကို လက်ခံလိုက်၏။ အယ်လ် ဘူကာကေးရှိ အက်စ်ပင် အခြေခံမူလတန်းတွင် နည်းပြဆရာ ဖြစ်လာ သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပမည့် အိုလံပစ်ပွဲတော် တွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်အောင် လေ့ကျင့်မှုများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြုလုပ်သည်။

အက်စ်ပင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်အတွင်း ဘေကာ၏ စရိုက်သဘာဝနှင့်ပတ်သက်သည့် နောက်ထပ် မျက်နှာစာတစ်ခု ပေါ်ထွန်းလာသည်။ သူ နည်းပြဆရာလုပ်နေသည့် ကစားကွင်းများထဲ တွင် နာမည်ကျော်ကြား လူသိများသည့် ငွေကြယ်ပွင့်များ မရှိ။ ထို့အတူ အားကစားသမားတွေ အရည်အချင်း မပြည့်ရကောင်းလား ဆိုပြီး ဝေဖန်ရှုတ်ချခြင်းလည်း မရှိ။ သူ၏ တစ်ခုတည်းသော တောင်းဆိုချက် မှာ ကလေးတိုင်း အစွမ်းကုန် အကောင်းဆုံး ကစားကြဖို့ပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့သော သင့်မြတ်မျှတသည့် သဘောထားအပြင် သူ့တပည့်ကလေးများ၏ သက်သာချောင်ချိရေး ကိစ္စများကိုလည်း သူက အလွန်မတန်စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သေးသည်။ သူ့တပည့်များအပေါ် ထားရှိသည့် ကြီးမားသော စေတနာအဟုန်ကြောင့် တပည့်၊ တပည့်မများ၏ တုံ့ပြန်မှုက အရှိန်အဟုန် ကြီးလှသည်။ ငယ်နုသူကလေးများက သူတို့၏ မကျေနပ်ချက်များ၊ နာကြည်းချက်များကို နည်းပြဆရာ ဘောကာထံ ဦးစွာ တင်ပြကြသည်။ သူတို့ သူတို့ကလေးတွေ၏ နစ်နာချက်၊ နာကြည်းချက်များသည် အစစ်အမှန် ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မည်။ အတွေးစိတ်ကူးဖြင့် ပုံကြီးချဲ့ထားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တစ်ဦးချင်း၏ အရေးအခင်းသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရေးအကြီးဆုံး အရေးအခင်းတစ်ရပ်အဖြစ် ဘောကာက သဘောထားသည်။ အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဖြေရှင်းပေးသည်။ ထိုအခါ “အရမ်းဂရုစိုက်တတ်တဲ့ နည်းပြဆရာ” ဟူသော သတင်းစကားသည် တွင်တွင် ကျယ်ကျယ် ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

သူ၏ ၂၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ မကျရောက်မီကလေး၊ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ မေလ စောစောပိုင်းတွင်တော့ အလုပ်လုပ်ရင်း၊ လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ရင်း စောစောစီးစီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတတ်သည်ကို သတိပြုမိလာသည်။ နောက်သီတင်းနှစ်ပတ်အကြာတွင် သူ့ရင်ဘတ်ထဲ နာကျင်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ လကုန်ပိုင်း တစ်ရက်တွင်မူ နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် သူ့ပေါင်ခြံ ရောင်ရမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်ပြီး အရမ်းနာကျင်နေသည်။ သူ ဆေးကုသမှုခံယူဖို့ ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် ချိန်းလိုက်၏။

ဆီးလမ်းကြောင်း အထူးကုဆရာဝန် အက်ဒဝပ် ဂျန်ဆန်အတွက် တော့ ဘောကာ၏ ရောဂါလက္ခဏာများက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အခြေအနေကို

ပြနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရောဂါအစစ်အမှန်ကို မြန်မြန်ထက်ထက် သိရဖို့ ခွဲစိတ်ရှာဖွေရမည်။ ခွဲစိတ်မှုက ဂျွန်ဆန်၏ စိုးရိမ်ချက်များကို အတည်ပြုပေးလိုက်သည်။ ဘေကာ၏ ကပ်ပယ်အိတ် တစ်အိတ်ထဲမှ ကလာပ်စည်းတစ်ခုသည် ကင်ဆာရောဂါပိုးကြောင့် ပေါက်ကွဲသွားပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး ရောဂါက ပျံ့နှံ့နေပြီ။ ဒေါက်တာ ဂျွန်ဆန်က ဖွင့်မပြောသော်လည်း ဘေကာ၏ အခြေအနေက ဆိုးရွားနေပြီ ဖြစ်၏။ ဒုတိယအကြိမ် ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြုလုပ်ပြီးသည့်တိုင် ဘေကာသည် ခန့်မှန်းခြေ ခြောက်လလောက်ပဲ အသက်ရှင်နေခွင့်ရတော့မည်။

ဒုတိယအကြိမ် ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူဖို့ အိမ်တွင် အားမွေးနေရင်း ဘေကာသည် သူ့ကမ္ဘာလောက၏ ဒိဋ္ဌဖြစ်ရပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရတော့၏။ သူ့အလွန်တရာ အာသီသပြင်းလှသည့် အပြေးသမားဘဝကို ရပ်ဆိုင်းရတော့မည်။ နောက်ပြီး အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲဆိုတာကို စိတ်ကူးထဲထည့်လို့ မဖြစ်တော့။ ထို့ပြင် သူ၏ အပြေးနည်းပြဆရာဘဝသည် ချုပ်ငြိမ်းသွားဖို့ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ အဆိုးဆုံးကတော့ သူ့မိသားစုသည် ကြီးစွာသော စိတ်ဆင်းရဲမှုကို လပေါင်းများစွာ ခံစားရတော့မည်ဖြစ်ခြင်း။

ချောက်ကမ်းပါး အစွန်း

ဒုတိယခွဲစိတ်မှု မပြုမီ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘေကာတစ်ဦးတည်း အိမ်မှ ထွက်လာသည်။ တောင်ကြားလမ်းတွေထဲတွင် ကား လျှောက်မောင်းကြည့်လိုသည်။ သူ နာရီပေါင်းများစွာ ကား လျှောက်မောင်းသည်။ ညနေပိုင်း အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ သိသိသာသာကြီးပြောင်းလဲလာသည်။ ယခု နောက်ပိုင်းတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသလို ဖြစ်နေသည့် ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သူ၏ မူလ

အပြုံးစစ် အပြုံးမှန် ပြန်ပေါ်လာသည်။ သဘာဝကျသော အပြုံး၊ လှိုက်လှဲသော အပြုံး။ ထိုမျှမကသေး။ သီတင်းနှစ်ပတ်ကြာ ကာလအတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အနာဂတ်အရေး စီမံကိန်းများကို ပြောခဲ့သည်။ ရာသီဥတု သာယာကြည်လင်သော အဆိုပါ ဇွန်တစ်ရက်၌ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ထိုည နှောင်းပိုင်းတွင် သူ့ညီမ ဂျီးလ်ကို ပြောပြခဲ့၏။

သူ ဆန်ဒီယာ တောင်ထိပ်သို့ ကားမောင်းသွားခဲ့သည်။ အယ်လ်ဘူကာကေးမြို့၏ အရှေ့ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနောက်ခံတွင် နှစ်မိုင်မျှ ရှည်လျားသည့် အနားသတ်မျဉ်းအဖြစ် ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည့် ဆန်ဒီယာတောင်ထိပ်။ တောင်ကမ်းပါးစွန်းနားတွင် သူ့ကားကို ရပ်သည်။ နောက်ပြီး သူ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် သူ့မိသားစုတွင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားရမည့် စိတ်ဆင်းရဲမှုများအကြောင်း စဉ်းစားသည်။ ၎င်းစိတ်ဆင်းရဲမှု ဝေဒနာများကို သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်ချင်းလက်ငင်း အဆုံးသတ်ပစ်လို့ ရနိုင်သည်။ သူ တိုးတိတ်စွာ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းသည်။ မော်တော်ကားစက်ကို နှိုးသည်။ အရေးပေါ် လက်ကိုင်ဘရိတ်တံကို ကိုင်လိုက်၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ့မျက်လုံးများရှေ့တွင် ပုံရိပ်တွေ မြင်ယောင်လာသည်။ အက်စ်ပင် အခြေခံပညာသင်ကျောင်းမှ ကလေးငယ်များ၏ မျက်နှာကလေးတွေ။ ဘယ်လို အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေ ကြုံရသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ဘက်က အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ မိမိ သင်ကြားပေးခဲ့သည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူကလေးတွေ။ ကဲ၊ ယခု မိမိက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်ပြီဆိုပါတော့။ မိမိချစ်သော၊ သံယောဇဉ်ကြီးသော မိမိ၏ တပည့်ကလေးတွေအတွက် ဘယ်လိုအမွေတွေ ချန်ထားခဲ့မည်လဲ။ ရင်ထဲ နှင့် ခနဲနေအောင် ရှက်သွားသည်။ သို့ဖြင့် မော်တော်ကားစက်ကို သတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မော်တော်ကား လက်ကိုင်ဘီးပေါ် မှောက်ချလိုက်ပြီး

ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးနေမိတော့၏။ ခဏနေတော့ သူ့ ရင်ထဲမှ ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်သွားပြီး သူ့ စိတ်တွေ ငြိမ်းချမ်းနေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ ငါ့မှာ အချိန်ဘယ်လောက်ပဲ ကျန်တော့သည်ဖြစ်စေ၊ ငါ့တပည့်ကလေးတွေ အတွက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်မြှုပ်လုပ်ကိုင်သွားမယ်ဟု သူ့ ကိုယ်သူ တိုင်တည်လိုက်၏။

စက်တင်ဘာလထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူ ရသည်။ နောက်ပြီး နွေတစ်နှစ်လုံး ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရသည်။ ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူနေရသည့် အချိန်အတွင်း သူ့ ဘဝကို သူ၏ မူလ အလုပ်အကိုင်ထဲ ပြန်လည် မြှုပ်နှံပြန်သည်။ ထို့ပြင် အလစ်အဟာမရှိ၊ ပြည့်သိပ်နေသည့် အစီအစဉ်များထဲတွင် အစီအစဉ်အသစ်တစ်ခု ထပ်ဖြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မသန်စွမ်းကလေးငယ်များအတွက် အားကစား နည်းများ သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးခြင်း။ သူတို့၏ ကိုယ်အင်္ဂါချည့်နဲ့မှု များကြောင့် တစ်ချိန်က အားကစားကွင်းအနီးသို့မကပ်နိုင်သော မသန် စွမ်းသူကလေးများသည် ခုတော့ 'နည်းပြဆရာ၏ စံချိန်မှတ် သူများ' ဖြစ်လာသည်။ သို့မဟုတ် 'ပစ္စည်းကိရိယာကြီးကြပ်ရေးမှူး' များ ဖြစ် လာသည်။ သူတို့အားလုံး အက်စ်ပင်ဂျာစီများ ဝတ်ဆင်ခွင့်ရကြသည်။ ကြိုးကြိုးစားစားနှင့် အားကြိုးမာန်တက် အလုပ်လုပ်သူများသည် နည်း ပြဆရာ ဘေကာ၏ ဆုဖဲပြားကို တပ်ဆင်ခွင့်ရကြသည်။ ဆုအဖြစ်ပေး သည့် ဖဲပြားများကို ဘေကာက အိမ်မှာ ကိုယ်တိုင် ထုံးဖွဲ့သည်။ ဖဲကြိုး များကို သူ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် ဝယ်သည်။

ကြိတ်မှိတ်ခံစားခြင်း

ကျေးဇူးတော်နေ့အရောက်တွင် ကလေးသူငယ်များ၏ မိဘများက ဘေကာအား ချီးကျူးထောမနာပြုသည့် စာတွေ အက်စ်ပင် မူလတန်း

ကျောင်းသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းနီးပါး ရောက်နေ၏။ (တစ်နှစ်မပြည့်မီအတွင်း အက်စ်ပင် ကျောင်းနှင့် ဘောကာ၏ အိမ်သို့ ချီးကျူးစာပေါင်း ငါးရာကျော် ရောက်ခဲ့သည်)

“ကျွန်မသားက မနက်ခင်း ဂျီကောင်ကလေးပေါ့။ သူ့ကို အိပ်ရာ က နှိုးပြီး အစားကျွေးပြီး အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်ထွက်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဂျီကျတတ်တာကလား။ ဟော၊ ခုများတော့ သူ့မှာ ကျောင်းမသွားဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူးရှင့်။ သူက ကစားကွင်း သန့်ရှင်းရေး တာဝန်ခံကြီးတဲ့လေ” ဟု မိခင်တစ်ဦးက စာရေးသည်။

အခြားမိခင်တစ်ဦးကတော့ “အက်စ်ပင်မှာ စူပါမင်းတစ်ဦးရှိတယ် လို့ ကျွန်မရဲ့သားက အခိုင်အမာ ပြောနေတာရှင့်။ ကျွန်မက မယုံလို့ တစ်နေ့တော့ ကျောင်းဆီကို ကားမောင်းသွားပြီး နည်းပြဆရာ ဘောကာနဲ့ သူ့တပည့်တွေကို တိတ်တဆိတ် ချောင်းကြည့်ခဲ့တယ်လေ။ သားတော် မောင်ပြောတာ မှန်နေတာပဲကိုး” ဟု ရေးသည်။

“တခြားကျောင်းတွေမှာတုန်းက ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ရဲ့ မြေးမ ကလေးဟာ ခွတီးခွတနဲ့ တော်တော် အချိုးမပြေတာပါ။ အဲဒီနောက် အက်စ်ပင်မှာ ကျောင်းတက်တဲ့ အံ့စရာ ဒီနှစ်မှာတော့ သူမရဲ့ အကောင်းဆုံး အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် နည်းပြဆရာ ဘောကာက ‘အေ’ အဆင့် သတ်မှတ်ပေးတာတောင် ခံခဲ့ရပါတယ်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လူတော မတိုးတဲ့ ဒီသူငယ်မကလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်အောင် သင်ကြားပေးလိုက်တဲ့အဲဒီဆရာကလေးကိုဘုရားသခင် ဖောင့်ရှောက်ပါစေ”

ဤကား သူတို့ မြေးမကလေးအတွက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ သော အဘိုးနှင့်အဘွားက ရေးသားပေးပို့လိုက်သည့် စာ။

ဒေါက်တာဂျွန်ဆန်ထံသို့ ပုံမှန်သွားရောက် ကုသမှု ခံယူနေရ သည့် ဘောကာက သူ့လည်ချောင်း နာနေပြီး ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကိုပါ

ခံစားရကြောင်း ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် တိုင်တန်းသည်။ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှု များက အတည်ပြုပေးသည်မှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် ရောဂါဆိုးကြီးသည် သူ့လည်ချောင်းနှင့် ဦးနှောက်သို့ တိုင် ပျံ့နှံ့နေပြီ ဖြစ်ကြောင်းပင်။

ခုတော့ ဒေါက်တာဂျွန်ဆန် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါပြီ။ ဘောကာ သည် အပြင်းအထန် ခံစားရသော ဝေဒနာကို တစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်မှိတ် ခံစားခဲ့သည်မှာ လေးလတိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း။ ထိုသို့ တောင့်ခံနိုင်အောင် စွမ်းအားကြီးလှသော သူ၏ အာရုံစုစည်းမှုကို အသုံးချခဲ့ကြောင်း။ အပြေးပြိုင်ပွဲများတွင် ၎င်းအာရုံစုစည်းမှုကိုပဲ အသုံးချပြီး မောပန်းနွမ်း နယ်မှုဒဏ်ကို လျစ်လျူရှုခဲ့သလိုပေါ့။ ဒေါက်တာဂျွန်ဆန်က အကိုက် အခဲပျောက်ဆေးတွေထိုးဖို့ အကြံပေးသည်။ ဘောကာက ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော် စွမ်းဆောင်နေနိုင်သေးသရွေ့ ကျွန်တော့်ချာတိတ် တွေနဲ့ အတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ချင်ပါသေးတယ်။ ဆေးတွေထိုးလိုက်ရင် ကျွန်တော့်တုံ့ပြန်မှုတွေ ထိုင်းမှိုင်း လေးလံသွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။

“အဲဒီအချိန်က စပြီး ကျွန်တော် တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ ကိုယ်ကျိုးအစွန့်ဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဂျွန်ဘောကာကို သတ်မှတ် လိုက်တော့တယ်” ဟု ဒေါက်တာဂျွန်ဆန်က နောင်တွင် ပြန်ပြောပြ လေသည်။

တာတိုအပြေးသမားများအတွက် ဆုဖလားများ

အယ်လ်ဘူကာကေးတွင် အခြေခံပညာသင် ကျောင်းသူအရွယ်မှ အထက် တန်းပညာသင် ကျောင်းသူအရွယ်အထိ ပါဝင်သော မိန်းကလေး အပြေးသမားများ ကလပ်တစ်ခု ရှိသည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတွင် အဆိုပါ ဒျူစီးတီးဒက်ရှားစ်ကလပ်မှ မိန်းမကလေးများအား နည်းပြဆရာ

အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းခြင်း ခံရသည်။ ဘေကာ နှစ်ခါပြန် စဉ်းစားခြင်းပင် မပြု၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း လက်ခံလိုက်၏။ အက်စ်ပင် ကျောင်းမှ ကလေးများကဲ့သို့ပင် ဒက်ရှားစ်ကလပ်မှ ကလေးမကလေးများ ကလည်း နည်းပြဆရာ ဘေကာကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြသည်။ စိတ်အားထက်သန်မှုအပြည့်ဖြင့် တုံ့ပြန်နာခံကြသည်။

တစ်နေ့၊ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းနေသည့် သူ့တပည့်များထံသို့ ဖိနပ်ဘူးတစ်ဘူး ကိုင်ပြီး ဘေကာ ရောက်လာသည်။ ၎င်းဖိနပ်ဘူးထဲ တွင် ဆုနှစ်ဆုပါလာကြောင်း သူက ကြေညာသည်။ တစ်ဆုမှာ ပြိုင်ပွဲ များတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အနိုင်မရသော်လည်း အပြေးအားကစား နည်းကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ကျောခိုင်းခြင်းမပြုသည့် မိန်းကလေးအတွက်ဟု ပြောသည်။ ဖိနပ်ဘူးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကောင်မကလေးတွေ ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ အရောင် တွေ ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင် ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည့် ရွှေ ဆုဖလား နှစ်ခု။ နောက်ပိုင်း လပေါင်း တော်တော်ကြာမှ ဘေကာ၏ မိသားစုက ဖော်ထုတ်သိရှိရသည်မှာ အဆိုပါ ဆုဖလားများသည် ဘေကာ ပြိုင်ပွဲဝင် စဉ်က ဆွတ်ခူးရရှိထားသည့် ဆုဖလားများ ဖြစ်သည်ဟူ၏။ ဆုဖလား များပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည့် ဘေကာ၏အမည်ကို ဂရုတစိုက် တိုက်ချွတ်ဖျက်ထားသည် ဆို၏။

နွေကာလသို့ အရောက်တွင် ဒျူစီးတီးဒက်ရှားစ်ကလပ်သည် နယူးမက္ကဆီကိုနှင့် အနီးအနား ပြည်နယ်များ၏ စံချိန်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ချိုးပစ်သည့် ကလပ်အဖြစ် ဟိုလေးတကျော် ဖြစ်နေပြီ။ ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားနေသော ဘေကာက ကြိုတင် ဟောကိန်းတစ်ခု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဟော လိုက်သည်မှာ “ဒက်ရှားစ် အပြေးသမားတွေဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲတွေမှာ ဝင်ပြိုင်ရလိမ့်မယ်” ဟူ၏။

သို့သော် ပြဿနာအသစ်တစ်ခုက ဘေကာအား ဒုက္ခပေးနေပြန် ပြီ။ သူသည် ဓာတုကုထုံးဖြင့် ဆေးထိုးရခြင်းများ မကြာခဏ ပြုနေရ သည်။ ၎င်းဆေးများကြောင့် ပျို့ချင် အန်ချင်ဖြင့် မအီမသာဖြစ်ခြင်းကို အပြင်းအထန် ခံစားရသည်။ နောက်ပြီး အစားစားလို့လည်း မရ။ ရလဒ် ကတော့ တဖြည်းဖြည်း ခံနိုင်ရည်ကျလာခြင်း။ သို့ဖြစ်သော်လည်း သူက ဒက်ရှားစ်အဖွဲ့ကို ကြီးကြပ်မြဲ ကြီးကြပ်သည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် လေ့ကျင့်ကွင်းအနီးရှိ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး အားပေး စကားတွေ ကြွေးကြော် အော်ဟစ်နေတတ်၏။

အောက်တိုဘာလ တစ်ညနေခင်းမှာတော့ ဟိုးအောက်ဘက် ပြေးလမ်းပေါ်တွင် ကောင်မကလေးတွေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွေ့ဖက် ကခုန်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် နည်းပြဆရာ ဘေကာရှိရာသို့ ကောင်မကလေးတစ်ယောက် ပြေးတက်လာသည်။

“ဆရာရေ၊ ဆရာဟောက်နီး မှန်သွားပြီ ဆရာရဲ့။ စိန်လူဝီမှာ နောက်လကျင်းပမယ့် အမေရိကန်နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခံရတယ် ဆရာ”

ဘဝင်ခိုက် ပီတိတွေဖြာနေသည့် ဘေကာက သူ့တွင် ပြည့်ဝလိုသည့် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုပဲ ကျန်တော့သည်ဟု သူ့မိတ်ဆွေများအား အတွင်း စကား ပြောခဲ့သည်။ သူ၏ ကြွင်းကျန်နေသေးသည့် တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်မှာ သူ့တပည့်မကလေးတွေ ပြိုင်ပွဲဝင်သည်ကို စောင့်ကြည့်နိုင် သည်အထိ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေလိုသေးသည့် မျှော်လင့်ချက်ပါတည်း။

ရင်ကော့ လျှောက်လှမ်းခြင်း

သို့သော် သူ့မျှော်လင့်ချက် မပြည့်မြောက်ခဲ့ပါချေ။ အောက်တိုဘာလ ၂၈ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် အက်စ်ပင်ကျောင်းသို့ ရောက်နေသည့်

ဘေကာသည် ရုတ်တရက် သူ့ဗိုက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ကစားကွင်းပေါ် သို့ လဲပြိုကျသွားသည်။ စစ်ဆေးချက်များက ဖော်ပြသည်မှာ ပြန်ပွား နေပြီဖြစ်သည့် ကင်ဆာအမြစ်များ ပေါက်ပြဲကုန်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သွေးလန့်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ ဘေကာက ဆေးရုံတက်ဖို့ကို ငြင်းဆန် သည်။ ပြီးတော့ သူ့တပည့်ကျော်များနှင့် တစ်ရက်လောက် နောက်ဆုံး နေထိုင်လို့ရအောင် ကျောင်းသို့ ပြန်သွားလိုကြောင်း ဇွတ် တောင်းဆို သည်။ သူ့တပည့်ကလေးတွေအတွက် သူတို့ဆရာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ရင်ကော့ လမ်းလျှောက်နေကြောင်း၊ ဖုန်တောသဲတောတွင် ကူကယ်ရာမဲ့ လဲကျနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သူ့တပည့်ကလေးတွေ ခေါင်းထဲ စွဲမြဲ သတိရနေစေလိုသည်ဟု ကလေးမိဘများကို ဘေကာ ရှင်းပြခဲ့၏။

ခုတော့ သူ့ကို သွေးတွေ အများကြီး သွင်းပေးနေရပြီ။ နောက်ပြီး စိတ်ငြိမ်ဆေးတွေလည်း ထိုးပေးနေရ၏။ စိန်လူဝီ ခရီးစဉ်ကို သူ လိုက်ပါလို့ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း ခုတော့ သူ သဘောပေါက်သွားပြီ။ သို့ဖြင့် ဒက်ရှားစ်အဖွဲ့သို့ ညနေခင်းတိုင်း တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ ကလေးမကလေးတွေ အထူးချွန်ဆုံးဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားဖို့ တစ်ယောက်ချင်းကို အားပေးတိုက်တွန်းသည်။ တစ်ယောက်ချင်း လူစုံ အောင် မပြောရမချင်း တယ်လီဖုန်းကို မချ။

နိုဝင်ဘာ ၂၃ ရက် ညဦးပိုင်းတွင် ဘေကာ ပြုလဲသွားပြန်သည်။ သူ့ကို သူ့အစောင့်များက လူနာတင်ကားပေါ်သို့ ပွေ့ချီတင်ချိန်တွင် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်ဖြင့် သူ့မိဘများအား တီးတိုးမှာကြား သည်။

“ဆေးရုံကားရဲ့ အချက်ပေးမီးတွေ တဝင်းဝင်း တောက်နေအောင် ဖွင့်ထားခိုင်းနော်။ ကျွန်တော် ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ဟန်အပြည့် မာန် အပြည့်နဲ့ ထွက်ခွာသွားချင်တယ်”

နိုဝင်ဘာ ၂၆ ရက် မိုးသောက်ချိန် အလွန်ကလေးတွင် ဆေးရုံ ခုတင်ပေါ်၌ စောင်းလှည့်လိုက်ပြီး သူ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့မေမေကို ပြောသည်။

“မေမေတို့ကို ဒုက္ခတွေအများကြီး ပေးမိတဲ့အတွက် တောင်းပန် ပါတယ် မေမေရယ်”

နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေ မှိတ် သွားသည်။ ထိုနေ့ကား ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၏ ကျေးဇူးတော်နေ့။ ဒေါက်တာ ဂျန်ဆန်ထံ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိပြီး ၁၈ လ အကြာ။ သူသည် သေမင်းကို အနိုင်တိုက်ပြီး လူ့လောကတွင် ၁၂ လ အချိန်ပိုပြီး အသက် ရှင်နေထိုင်ခဲ့သည်ကော။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဒျူစီးတီးဒက်ရှားစ်အဖွဲ့သည် စိန်လူဝီ တွင် ကျင်းပသည့် အမေရိကန်နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဗိုလ်လုပွဲ၌ ချန်ပီယံ ဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည်။ ချန်ပီယံ အထိမ်းအမှတ်ဒိုင်းကြီးကို သူတို့ ချစ်သည့် နည်းပြဆရာ ဘောကာအတွက် စင်မြင့်ပေါ် တက်ယူသည့်အခါ ဒက်ရှားစ် ကလေးမကလေးအားလုံး၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင် စီးကျနေလေသည်။ နှလုံးသားထဲမှ ပွင့်အန်ကျလာသည့် မျက်ရည်များ။

ဤကား ဂျန်ဘောကာ၏ ဇာတ်လမ်းတစ်ခန်းရပ်ဖို့ ဖြစ်ပေမည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူ့ဈာပနပွဲအပြီးတွင် အက်စ်ပင်ကျောင်းမှ ကလေးများ အားလုံးက သူတို့၏ကျောင်းကို ‘ဂျန်ဘောကာကျောင်း’ ဟု စတင် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြခြင်း။ ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ကြသည့် ကျောင်းနာမည်သည် တောမီးလောင်သလို တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

ထို့နောက်မှာတော့ အမည်သစ်ကို တရားဝင် မှည့်ခေါ်ဖို့ လှုပ်ရှား မှု တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ “ဒီကျောင်းက ကျွန်တော်တို့ ကျွန်မတို့ရဲ့

ကျောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ရဲ့ ကျောင်းကို
ဂျန်ဘောကာကျောင်းလို့ ခေါ်ချင်ပါတယ်” ဟု ချာတိတ်တွေက ပြော
သည်။ အက်စ်ပင်ကျောင်းလူကြီးများက ၎င်းကိစ္စကို အယ်လ်ဘူကာကေး
ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့သို့ တင်ပြသည်။ ဘုတ်အဖွဲ့က မဲခွဲ
ဆုံးဖြတ်ဖို့ အကြံပြုသည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ် နွေဦးတွင် အက်စ်ပင်မြို့နယ်မှ
အိမ်ထောင်စု ၅၂၀ ကို မဲပုံးထောင်ပေးသည်။ အက်စ်ပင်ကျောင်းကို
ဂျန်ဘောကာကျောင်းဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ဖို့ ထောက်ခံမဲ စုစုပေါင်း
၅၂၀ ရသည်။ ကန့်ကွက်မဲ လုံးဝမရှိ။

ထိုနှစ် မေလတွင် ကျင်းပသည့် အခမ်းအနားသို့ ရာပေါင်းများ
စွာသော ဘောကာ၏ မိတ်ဆွေများနှင့် ဘောကာ၏ တပည့်ကလေးများ
တက်ရောက်ပြီး အက်စ်ပင်ကျောင်းကို ဂျန်ဘောကာ အခြေခံပညာသင်
ကျောင်းဟု တရားဝင် ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ ယင်းကျောင်း
သည် ယနေ့ထက်တိုင် တည်ရှိနေဆဲ။ ဤကျောင်းကား သတ္တိသွေး
ပြောင်မြောက်သည့် လူငယ်တစ်ဦး သူ့ဘဝ၏ အမှောင်မှိုက်ဆုံးအချိန်
တွင် ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို နောင်အရှည် တည်တံ့စေမည့် အမွေထား
ရစ်ခဲ့သည့် အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အဦကြီးပါတည်း။

ဂျန်ဘောကာသည် ကင်ဆာရောဂါ စွဲကပ်ခံဖို့ မရွေးချယ်ခဲ့ပါ။
သို့သော် သူသည် တုံ့ပြန်မှုကို ရွေးချယ်ခဲ့၏။ သူက လောက
အကျိုးကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ပါဝင်သယ်ပိုးဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့၏။
သူ၏ နောက်ဆုံးစွမ်းအင်များကို ကလေးငယ် ကလေးများ၏
နှလုံးသားနှင့် စိတ်ဓာတ်ပေါ်သို့ အားကုန်သွန်ချရင်း သူ ထိန်း
ကျောင်းခဲ့သည့် ကလေးများအတွက် နောင်အခွန်ရှည်မည့်
အမွေအနှစ်ကို ထားရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင်း
အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဘဝနှင့်အတူ ပူးတွဲဖြစ်ထွန်းလာသည့် ရင်တွင်း

ဆုလာဘ်များကို ဘောကာ ခံစားရရှိခဲ့မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ
သေချာလှပါသည်။

ဂျန်ဘောကာကဲ့သို့ပင် မေရီကလပ်သည်လည်း ရွေးချယ်မှု
တစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့၏။ သူမ၏ သားသမီးတွေက အတောင်
အလက်စုံပြီး သိုက်မြဲနန်းမှ ပျံသန်းသွားကြပြီ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ကလည်း ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီး သူ့လမ်းသူ လျှောက်သွားပြီ။ သည်
တော့ အေးအေးလူလူ ထိုင်ပြီး ‘ပွဲကြည့်ပရိသတ်’ အဖြစ်ကို ရွေး
လိုလျှင် ရွေးလို့ရ၏။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း လောကအကျိုး
သယ်ပိုးသူအဖြစ်ကို ရွေးလို့ရ၏။ ကဲ.... မေရီကလပ် ဘယ်ဘဝ
မျိုးကို ရွေးချယ်မည်လဲ။

အန်တိုနီယာ၏ ဘဝပေးတာဝန်

ဂေးလ်ကင်မရွန် ဝက်စ်ကော့
(Gail Cameron Wescott)

မက္ကဆီကိုပြည်၊ တီဟွာနာမြို့ရှိ လာမီဆာ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ဖြစ်ပွားနေသည့် အဓိကရုဏ်းသည် အရှိန်တက်နေ၏။ လူခြောက်ရာ နေထိုင်လောက်အောင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အဦထဲတွင် ပြွတ်သိပ်ကျပ်ညပ်စွာ ထိုးထည့်ထားခြင်းခံရသည့် အကျဉ်းသားများသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေကြ၏။ သူတို့ဒေါသ၏ ထွက်ပေါက်အဖြစ် အစောင့်ပုလိပ်များကို ပုလင်းကွဲများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြ၏။ ပုလိပ်များက စက်သေနတ်များဖြင့် ပြန်ပစ်သည်။

ထို့နောက် ပဋိပက္ခ အရှိန်အတက်ဆုံးအချိန်တွင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်စေမည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်သေးသေးညှက်ညှက် မိန်းမတစ်ယောက်။ အရပ်က ငါးပေနှစ်လက်မ။ အသက် ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် အမျိုးသမီးကြီး။ ဝတ်ဆင်ထားသည့်